

De Azuren Kust. — Jos Loopuit †. — De vrijstaat Memel bij Littauen ingelijfd. — Het Rokin te Amsterdam. — Koningin Milena van Montenegro †. — De achtste jaarbeurs. — De begrafenis der fransche officieren te Buer.

No. 38
(12)
21 Maart
1923.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK.
ABONNÉ'S.
17½ CENT.

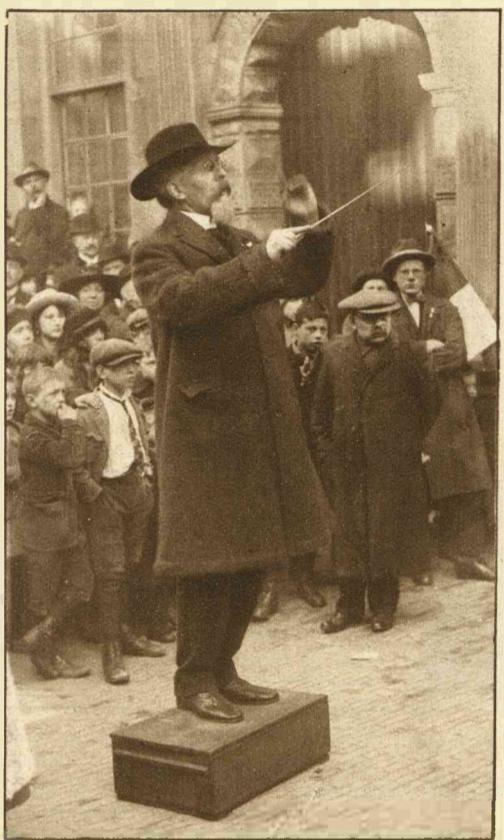
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

Voor de noodlijdende kunstenaars

Zaterdagmiddag l. l. zong de Maatschappij voor Toonkunst afd. Leiden op verschillende plaatsen der stad ten bate van de noodlijdende beeldende kunstenaars en musici. — Hierboven,

links: de dirigent van het koor, de heer Anton Tierie in actie. Midden: Het koor op de trappen van het Stadhuis. Rechts: De heer Tierie collecteert.

Links: Hoe groot de belangstelling was. Rechts: In het Van der Werfspark.

DE AZUREN KUST

De comfortabelste, meest luxueuse trein ter wereld verbindt sinds enkele weken elken dag Calais (Londen) met de Côte d'Azur. Het is een trein uitsluitend samengesteld uit slaapwagens en een restauratie-rijtuig, alle van het nieuwste model. De compartimenten, gedeeltelijk met één enkel bed, gedeeltelijk met twee bedden, zijn ware logeerkamers, zó weggelopen uit een of ander palace-hotel, ruim, gerieflijk en smaakvol.

Op deze manier is het een genot te reizen, ook 's nachts. Hoe ver zijn wij hier verwijderd van de harde, smalle couchette, en zelfs van het „wagon-lit”, dat tot voor kort nog het ideaal van weelde en gemak vormde voor den langena-stand-reiziger. In het breede, zachte, volkomen geruischlooze bed van den *Calais-Méditerranée* gevoelde ik mij als bij mij thuis. Ik heb geslapen als in mijn eigen „chambre à coucher” in mijn kostelijk appartementje op Montmartre. Toen ik midden in den nacht even wakker werd en, het gordijn oplichtend, buiten het vollemaan-landschap langs het venster zag glijden met een donker olijvenboschje op een heuveltop en de galische wallen van een of ander eeuwenoud stadje, toen had ik moeite mij te overtuigen, dat het geen droom was, en dat ik mij in een spoortrein bevond, die me met een snelheid van honderd kilometer per uur naar het Zuiden droeg.

Om half-acht bracht de waiter mij een kop warme thee met een beschuitje op mijn bed, schoof de gordijnen open, zoodat het klaterend zonlicht ineens het vertrek vulde met bijna verblindende intensiteit, liet het breede venster een handbreed zakken, regelde het toestel van de centrale verwarming.

Om 7.25 den vorigen avond uit Parijs vertrokken, waren wij thans, juist twaalf uur later, in Marseille. Zeer gedempt drong uit de gang, achter de gesloten deur, enig rumoer tot mij door. Het gewone gepraat en gedruisch van uitstijgende reizigers. De voetstappen smoorden in het dikke tapijt, doch de stemmen waren flauw hoorbaar. Toen, zonder dat men het bemerkte, had de trein zich reeds weer in beweging gezet: ik kon aan mijn toilet beginnen. Een badkamer ontbreekt nog in „le train bleu” — zooals het spoorwegpersoneel dezen blauwgelakten trein noemt in de wandeling; — wel is er een bibliotheek, en in elk compartiment vindt men een porseleinen lavabo met warm en koud stroomend water.

Bij het verlaten van Marseille ziet men even de zee, en de basiliek van Notre-Dame-de-la-Garde. Dan verwijderd de spoorbaan zich weer van de kust, en eerst drie uur later, in St. Raphaël, nadert de trein opnieuw de azuren water-vlakte, die u nu blijft vergezellen tot voorbij Genua, bijna tot Pisa toe. Wanneer het vloed is, zijn er punten waar het kantwerk, dat de kabbelende blauwe golfjes sneeuwblank omzoomt, tot de wielen van den trein bespoelt, terwijl aan den anderen kant van den weg de sinaasappels en citroenen gloeien in het donkere groen der villa-tuinen tegen het gebergte. De kust is grillig gekarteld, een aaneenschakeling van boeiende vergezichten. Links ziet ge een rotsige landtong, begroeid met cactussen en oleanders, vijgenstruiken en statige palmen. Dan duikt de voortsnellende trein in een

tunnel; ge zit in het donker, enkele seconden. Dan, in het na deze duisternis nog brutaler sprankelende licht, ziet ge rechts diezelfde landtong van straks, van de andere zijde, terwijl zich links alweer een nieuw en nog schooner panorama voor u opent.

Het is als een prachtige, boeiende film; steeds wisselend, steeds fel-kleurig en vlamdend belicht; het parelsnoer der blanke steden aan de Riviera, waar het eeuwig lente is en zelfs in den winter de dagen een gamma zijn van goud, van purper, van mauve en violet. Door het open venster zweven in het zoele zonlicht wolken van geur naar binnen: het koppige, penetrante parfum der mimosa, die men daar buiten, in de tuinen, nu bloeien ziet als enorme bouquetten van geel vuur. . . .

Een half uur na St.-Raphaël stoomt ge Cannes binnen. Zelfs de stations zijn blank en bloemen-begroeid, in deze bevoorrechte streek. Dat wat overal elders het vuilste en meest onesthetische bouwsel ter wereld is: het spoorweg-

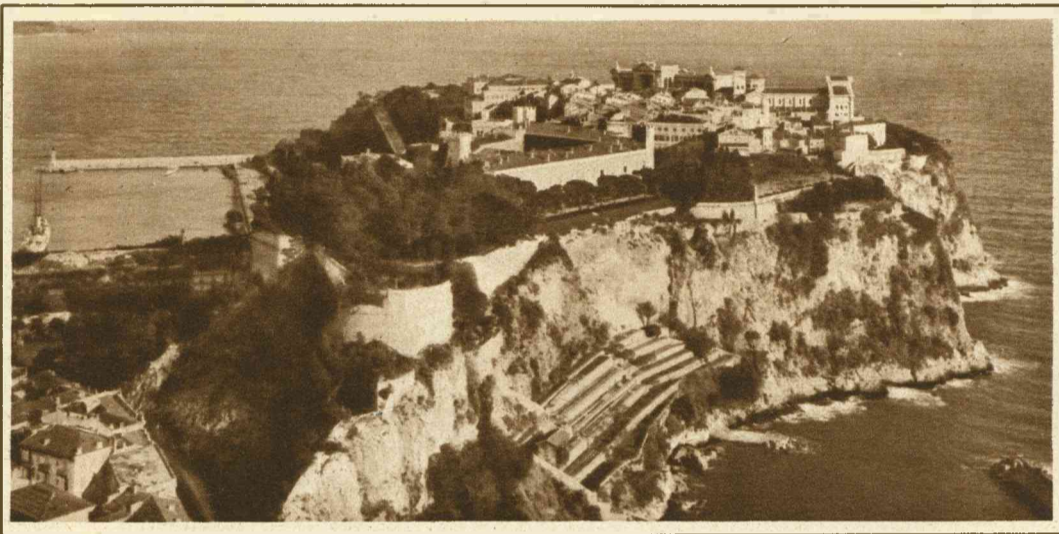
ten Parma-viooltjes, witte sering en orchideeën, waarboven zijden vlinders zweefden.

Er is voor dit gracieuse feest geen schooner kader denkbaar dan deze zeeboulevard: „Promenade des Anglais”, zich uitstrekkend langs de „baie des Anges”, zeven kilometer lang. Toch zal men mij slechts zelden hier ontmoeten, wanneer ik aan de Riviera vertoef. Ik ontvlucht de mondaine menigte, de palaces en casino's, die hier al weinig anders zijn dan in Deauville, Aix-les-Bains of Scheveningen. Wat mij voornamelijk aantrekt in deze weergalooze strook zeekust tusschen Cannes en San Remo, dat is het natuurschoon: de zee, blauw als een plaatje; de maar zelden bouderende zon; de grillige, rotsige en toch zoo groene kusten, met bloemterrassen en bekoorlijke blanke villa's als bezaaid; en vooral, vooral, het schilderachtige achterland, het gebergte met zijn typische oude stadjes, zijn verrassende panorama's, zijn licht- en schaduwspel, zijn tot klimmen lokkende wanden, zijn winter-landschap op een uur afstand van de palmen-weelde en de zoete-bloemgeuren-bevolkte lente.

De wandel-mogelijkheden van uit Nice zijn legio. Een uitgebreid tramnet, en een voorbeeldig georganiseerde motorcardienst voeren den toerist naar alle richtingen. Dank zij dezen voortreffelijken, geriefelijken motorwagens, welker tarief ook voor de bescheidenste beurs bereikbaar is, is het achterland populair geworden, dat tot voor enkele jaren voor den Riviera-bezoeker nog volkomen „terra incognita” was. Met den Brighton-car gaat ge van Nice uit niet alleen in Menton dejeuneeren en in Monte-Carlo theedrinken, men gaat ski-loopen in Peira-Cava (op 1500 M. hoogte) waar vijf maanden van het jaar de sneeuw een halven meter dik ligt, of wel, na een zeldzaam fraaien bergtocht langs de Gorges du Loup, dejeuneeren in Gourdon, om in den namiddag als terloops nog even een namiddag te Grasse. Woeste berglandschappen, afwisselend met bloemenvelden, imposante rotskloven, schuimend voortstormende bergstroomen, water-vallen van vijftig meter hoog, indrukwekkende steenkloppen als daar neergesmeten in een geweldig godenspel, sneeuwvelden van het Esterel en de Alpen, overblijfselen uit het grijze verleden, evocaties van Rome en van de Middeneeuwen, — dat alles en nog veel meer verschaft u de motor-car voor dertig of veertig francs.

Er zijn oneindig veel excursies te doen, de ene nog boeiender dan de andere. Het terrein is vrijwel onbeperkt. Ik neem aan: twee maanden lang elken dag een ander uitstapje te maken. De stumpers, wier horizont beperkt is tot de place Masséna of de speelzalen van Monte-Carlo, hebben geen flauw vermoeden ervan, hoeveel afwisselende schoonheid hier in de omgeving nog te ontdekken valt.

La Turbie bijvoorbeeld is een van de meest curieuse stadjes welke ik ken. Het ligt daar als een adelaarsnest op een als ongenaakbare rots 500 meter boven Monaco. Met een tandradbaantje klimt ge erheen vanuit Monte-Carlo, doch interessanter is de rit per motor-car vanuit Nice over la grande Corniche (Nice-Eze-La Turbie-Laghet-La Trinité Victor-Nice). Het is een van de oudste nederzettingen uit deze streek. De naam is een samentrekking van „Turris in via”, de

... De rots in de Middellandsche Zee, waar prins Louis II heerscht over zijn duodecimo vorstendommetje.

station, is hier een luthof, een Eden, een weelderige, heldere veranda, waar de uitgangen rozen- en geraniums omrankte pergola's zijn, en achter de glazen wanden de wit-en-blauwe zee te droomen ligt onder een zilveren hemel.

Tegen 12 uur zijn we in Nice, 20 minuten later in Beaulieu, 25 minuten na Beaulieu in Monte-Carlo. En hier ledigt zich welhaast de geheele trein: de Engelschen, die den vorigen dag om 11 uur 's ochtends uit Londen vertrokken, de Hollanders, die gisterochtend om 9 uur uit Den Haag gingen, de Parijzenaars, die gisteravond om half acht de Seine-stad verlieten, zij allen arriveeren heden nog intijds voor het dejeuner te Monte-Carlo. In 22 uur heeft de blauwe trein de 1300 kilometer afgelegd welke Calais scheiden van de rots in de Middellandsche Zee, waar Prins Louis II heerscht over zijn duodecimo vorstendommetje.

Het seizoen is dit jaar buitengewoon goed, aan de Riviera. Van Cannes tot Menton zijn alle hotels vrijwel geheel bezet, en het is zeer moeilijk een plaats te krijgen. De Carnavalsfeesten waren van een zeldzamen luister; bij de „bataille des fleurs” waren de bloemen-versierde auto's en rijtuigen, waarvoor een 20.000 frs. rozen of anjers aan zaten, geen zeldzaamheid. De eerste prijs werd toegekend „ex aequo” aan een geheel met witte en zalmkleurige theerozen overdekte victoria en een ander bekleed met enorme bouquet-

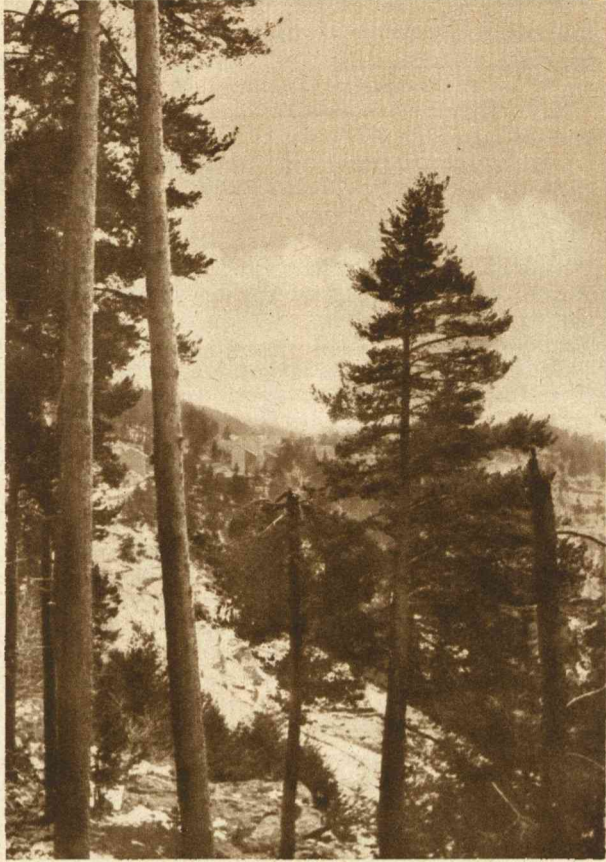

De Quai des Etats-Unis, te Nice. Op den achtergrond: de Promenade des Anglais.

Gezicht op de haven van Monaco.

Peira-Cava (op 1500 M. hoogte), waar begin Februari grote internationale ski-wedstrijden gehouden worden, op 40 K. M. van Nice.

toren op den weg. Hierlangs voerde de historische Romeinsche weg, die Italië verbond met Gallië. De heerschen van Caesar zijn erlangs getrokken, en hier ook werden de beroemde trofeeën opgericht, welke de Senaat en het volk van Rome wijdden aan de glorie van keizer Augustus, overwinnaar der volken van de Alpen. De toren staat er nog, en vele marmeren beelden en inscripties werden in La Turbie opgegraven door de Société Française des Fouilles Archéologiques. Later, in de middeleeuwen, was het een roofnest. Er woonde een ridder, die, wanneer hij geen oorlog voerde tegen zijn buurman van Roquebrune, uitkeek over de zee of daar geen schip naderde, dat hij kon uitmoorden en leegrooven. Van dat uitkijken van hun hoge rotsen, loerend op hun prooi als een kat op een muis, hebben de echte ras-zuivere Monegasten nog immer, door de eeuwen heen, den scherpen spiedenden blik behouden en den neus gekromd als die van een sperwer. In La Turbie zijn er nog heele straten, huizen-complexen en binnenplaatsen volkomen gaaf middeleeuwsch.

Doch men behoeft, wanneer men in Nice logeert, niet eens zoover van honk te gaan om typische oude stadsgedeelten te zien. Nice zelf heeft haar „vieille ville”, op tien minuten loopen van het Casino. Maar zelden gebeurt het, dat een excentrieke vreemdeling zich hier waagt; en toch welk een charme, welk een karakter, welk een stemmingsvolle, stijlvolle schoonheid! Ik kan uren dolen, zonder mij een oogenblik te vervelen, in deze aardige, gezellige, nauwe straatjes, waar ik mij gevoel als in een oude Italiaansche stad en waar alles spreekt van historie en traditie. Alleen reeds de verrukkelijke keuken-luchtjes die hier hangen, de pittige geuren der „pissaladiëra” en „socca”, vormen een gedicht van odoratieve „couleur locale”. De oude kathedraal, gewijd aan Saint-Réparata, waar, in vroeger jaren, de Consuls der stad hun godsdienstplichten kwamen

vervullen in ceremoniegewaad; de kloosters met zware „clausures”, waarachter vrome nonnetjes bidden den ganschen langen dag; de oude paleizen in Genueschen stijl, vol merkwaardige muurschilderingen langs de koele portalen; de vergane, verweerde kerkjes, waar de echo's van zooveel predikaties nog voortzweven, doordrenkt van wierook-geur, — het is alles innig mooi en karakteristiek, het lokt tot dromen en tot dwalen.

Zoo is er nog veel onvermoede schoonheid achter de façade van dat weelderig verrijnd karavanserai der Azuren Kust, — kan ieder hier naar zijn lust en goesting vinden: de noceur en de Lebemann, de oudheidkundige en de natuurminnaar, de sportliefhebber en de schilder, de dichter en de droomer. En zij die vermoed zijn van het leven vinden

hier rust en herademing, evenzeer als zij, die behoefte hebben om intenser te leven, er jool vinden en spel, mondaniteit en ijdel weelde-vertoon.

La Condamine, Febr. '23.

LEO FAUST

PROFESSOR'S KINDEREN

Over het algemeen hebben de menschen zich weinig veranderd. Slechts bij een gering aantal heeft de zich ontwikkelende beschaving hart en geest verruimd en hun gedachten op hoogere dingen gericht; de meesten hebben de grootste ontdekkingen en uitvindingen passief aanvaard en hun ideeën-kring draait steeds weer om dezelfde belangen, om hun eigen welstand of achteruitgang, het doen en laten van hun buurman; en de inspanning, dat zij en die anderen die kleine dagelijkse besognes toch vooral steeds op dezelfde manier verrichten, zooals het nu eenmaal mode en daarom onomstootelijk juist is, laat hun geen tijd inschikkelijkheid en barmhartigheid te leeren en het origineele en ook goede van het verkeerde te onderscheiden.

Zoo was het huishouden van Professor Reimers allen lieden van de noordduitsche kleine universiteitsstad een doorn in het oog, en alles wat men van deze familie vernam, werd met een veelbeteekenend lachje aangehoord en van ironische opmerkingen voorzien, verder verteld.

Viel er een kind in het water en werd het uit den weinig aantrekkelijken vloed door flinke, edele mannen en lange haken nog „juist gered”, dan was het natuurlijk een Reimers; vertelden de leerplichtige spruiten van een „fijn complot” tegen de leeraren of van een geweldig, ingewikkeld strafproces, dat voor de beklagden een strenge berisping of verscheidene uren schoolblijven opleverde, dan wisten de moeders reeds vooraf, dat een Augusta of Emma, een Karel of een Herman Reimers de aanstichters van al dat onheil waren en zij jammerden erover, dat hun gladgeschoren lammeren met die bende van Korah moesten opgroeien — maar wat hielp dat? Zich geheel en al van hen afkeeren, hen daarmee aan den zekeren ondergang prijsgeven, neen, dat kon men toch niet over zijn hart krijgen. Het was beter, dat men met moeite zijn lachen onderdrukte, dat door de benadeelden zoo smartelijk ondervonden werd, als zij in hun uitgegroeide, bijna kleurlooze kleeren op de kinderpartijtjes kwamen, en dat men met een huichelachtig gezicht naar den toestand thuis informeerde en later spotte over de zonderlinge antwoorden, die nog steeds het verwachte aan buitengewoonheid rijkelijk overtroffen. Want de „professorkinderen” hadden allen een slagvaardigen mond en hielden het voor verstandiger en voegzamer de vragers door ware, zij het ook dikwijls overdreven antwoorden te verbazen, dan zich door laffe leugens te redden. Onder hen was „streng de waarheid zeggen” zinspreuk, en de ouderen oefenden aan de kleinen onbarmhartig op staanden voet rechtvaardigheid uit, als er een op uitvluchten betrapte werd.

Zij voltooiden de opvoeding onder elkander op werkelijk rationeële wijze, want ondanks de gestrengheid der ouders waren zij veel aan zichzelf overgelaten, om „zich vrijer te

De intocht van Prins Carnaval.

ontwikkelen”, zooals de professor zeide, en „omdat er toch niets meer aan hen te veranderen viel”, zooals de stiefmoeder meende. Want zij hadden een stiefmoeder zooals de arme kinderen in het sprookje; bij hen was immers alles bijzonder — „nu zijn er zelfs drieërlei soort van hen,” vertelden de schoolkinderen, toen de nieuwe professorenvrouw bij haar drie mede ten huwelijk gebrachte dochters, nog een vierde kreeg. „Maar die is slechts heel klein,” zegt Augusta, „en de professorkinderen willen ook niet dat zij lang leeft, want zij zijn reeds voldoende in aantal.”

Ondanks dezen vriendelijken wensch groeide de kleine Helena echter toch, en haar aanwezigheid verscherpte slechts den haat tusschen de twee vijandelijke kampen: de twee achterkamers, waarin de „echte” professorkinderen slie-

In La Turbie zijn er nog heele huizen-complexen gaaf middeleeuwsch.

pen en huisden, en de elegante voorkamers, waaruit de „fijnen van Mama” voorzichtig loerden, eer zij zich over de gang, het slagveld, waagden, waar zij steeds werden opgewacht en met Indianengehuil en martelaarswerktuigen overvallen. Want zij „van achteren” lieten steeds een wacht achter, soms alleen maar de beide jongsten, om hun moed en kracht te stalen, maar ook dezen weerstonden de „lafaards van voor” slechts met gehuil en kleine wapens als spuwen en krabbelen. En als het geras zijn hoogtepunt had bereikt, dan kwam de professor uit zijn eenige treden hooger gelegen studeerkamer de gang in vliegen en deelde oorvijgen uit aan eigen en aangenomen kinderen, aan laffen en moedigen; in eenige oogenblikken was de gang neutraal, de „echten” trokken zich met builen en verbeten gezichten in hun koude holen terug, de „fijnen van Mama” beklagden zich nog een tijdlang onder moederlijke bescherming, tot zij langzamerhand verstomden en de uitgezette veldwacht woedend dacht: „Nu krijgen zij wat uit de groene kast.”

De „groene kast”, een meubelstuk van notehout met glazen deuren, die echter voorzichtig met groene gordijnen behangen waren, werd als iets levends gehaat: zij verborg delicatessen, als leverworst en ansjovis, honing en gedroogde pruimen, en zij opende haar deuren slechts, wanneer alles veilig was, d.w.z. als de echten noch te hooren noch te zien waren. Zij was dan ook van een flink slot voorzien, dat zich niet met een ouden spijker liet openen, een persoonlijke gemeenschap van de kast. Want het slot kunstig open te maken, dat zou een heldendaad geweest zijn — maar de ruiten inslaan en langs „verboden wegen”, achter de groene gordijnen aan de begeerde schatten komen? Neen, dat zou zeer ordinair geweest zijn! De Professorkinderen maakten een nauwgezet onderscheid. Daarentegen gebruikten zij gaarne en dikwijls vorken, lange stokken, die aan de punt in twee spitse einden verdeeld werden en waarmede men door de tralies van den kelder aan Mama's ap-

pelen en peren komen kon. „Want,” zoo besloten zij, „wat in onzen kelder ligt, is van ons, en wat ons niet goedschiks gegeven wordt, veroveren wij.”

Zoodra één van de kinderen groot geworden was, zelfstandig en rijp, welk tijdstip volgens het inzicht van den professor intrad, zoodra de school verlaten was, dan moest het de wereld in om zijn brood te gaan verdienen. Op die manier raakten de achterkamers langzamerhand leeg, en toen het groote wonder gebeurde en de werkelijk knappe oudste dochter Augusta door een rijken koopman uit een naburige stad tot vrouw begeerd werd, toen was er in de jongenskamer alleen nog maar Herman en de kleine Hanna over, die nog als onzijdig beschouwd werd, en in de meisjeskamer behalve Augusta slechts nog Louise en Ida. De jonge verloofde

verstoutte zich, den professor om een nieuwen mantel te vragen ter gelegenheid van de kennismaking met haar nieuwe familie. De mantel werd haar beloofd, maar daar zij toch weer den ouden „kapothoed" van haar reeds lang overleden moeder moest opzetten, kroop zij in beleedigen trots onder den turkschen driepuntigen omslagdoek, „de ijzeren duurzaamheid" van haar toilet, en wreef haar oogen droog aan haar katoenen aanneemszakdoekje.

„Je bent toch altijd mooi," zei natuurlijk de teedere bruidegom, maar Augusta had dit keer het gevoel, dat hij er volgens het oordeel der achterkamers niet met „goed voor waarheidsliefde" afgekomen zou zijn, en zij keek hem bestraffend aan.

Toen sloeg de professor twee vliegen in een klap en bepaalde, dat de doop van zijn tweede kind uit het nieuwe huwelijk op denzelfden dag van Augusta's trouwen voltrokken zou worden. Dientengevolge had er achter een ware krijgscans plaats, want de resteerenden der „echten" wilden haar familiefeest niet met dat van Mama vermengen. De driftige Ida, ook wel „Reimers' duivel" genaamd, slingerde den ouden koetsiersjas, waaruit zij zich voor haar aanstaande entrée in de wereld een nieuwen onderrok knipte, in de lucht en verwoestte hierdoor het urenlange werk van de zachte Louise, die werkelijk de vereischte lengte, zij het dan niet ook een behoorlijke breedte eruit gekregen had.

„Dat is gemeene gierigheid, om den dominé maar eenmaal te betalen en alle familieleden met een mager dinertje te kunnen afschepen," riep Ida, met haar magere handen naar een of ander voorwerp zoekend, waarop zij haar toorn koelen kon. Zij kreeg het hoofd van den kleinen Herman te pakken, die zich juist door de deurpenning schoof, en zij trok hem aan een oor heelemaal naar binnen. „Wat zie je er weer uit — wat is er met je gebeurd?"

Herman hapte naar adem, wreef zijn gehavend gezicht en vond slechts langzamerhand zijn spraak terug.

„Ik — ik heb gevochten!"

„Dat zien wij! Ga door! Waarom?"

„Waarom?" Hij wees met een half verachtelijk, half woedend gebaar voor zich uit. De oogen zijner ondervragers volgden hem, en plotseling braken alle vier — ook de kleine Hanna was binnengekomen — in een onbedaarlijk lachen uit. Herman zette eerst een gezicht, alsof hij zich als een tijger op zijn zusters wilde werpen, maar toen lachte hij met hen mee. Gevoel voor humor bezaten alle professorkinderen en het zette hen over vele moeilijkheden heen. Herman droeg zijn nieuwe kerstmispak, die onveranderd van den reeds naar Amerika getrokken Robert door Karel, en van dezen weer door Herman geërfd was. Het verschil

„Het is alleen maar, dat ze niet grooter worden, Louise." — Ida gaf de geniale uitvindster een oorvijs en Louise vertelde haar met vele mooie woorden, dat meisjes met zulke kousen noch 'n goeden man krijgen, noch in den hemel komen zouden. Want ook in Louise's leven speelde de „goede man" reeds een hoofdrol. Dat was een andere eigenaardigheid der professordochters, dat zij allemaal trouwden en bovendien jonge, talentvolle en ijverige mannen kregen, die door de moeders in de stad reeds lang onder haar eigen dochters verdeeld waren en die nu met open oogen hun ongeluk tegemoet

Uit het Zwitsersche Hooggebergte.

Van bevriende zijde ontvangen wij de op deze pagina gereproduceerde foto's, die alle in het Zwitsersche hooggebergte zijn opgenomen. Wij geven ze gaarne een plaatsje in ons blad, omdat vele onzer lezeressen en lezers zulke aangename herinneringen hebben aan de in deze omgeving doorgebrachte wintermaanden. Hierboven: in de omgeving van Mürren.

liepen. Want wat voor goeds kon er uit dat huis komen? En hoe was het mogelijk, dat men behagen vond aan die uit hun kracht gegroeide meisjes met de fonkelende oogen en hun zelfstandig vrij gedrag? Alleen maar zeer jonge mannen konden dat juist „ras" noemen en zich door dit eenige voordeel laten verblinden — later, als het te laat was, zouden zij berouw hebben over hun vergissing!

Zij boog zich over Herman heen — het gesprek over de toekomst van de kleinen had haar bijzonder week gestemd — en vroeg zachtjes: „Zal Hermannetje zoet slapen gaan, als ik het suikerzwaantje hier dicht bij zijn bedje zet?"

Het snikken hield oogenblikkelijk op, en Herman beloofde eeuwige trouw en stilte, die hij ook werkelijk bewaarde.

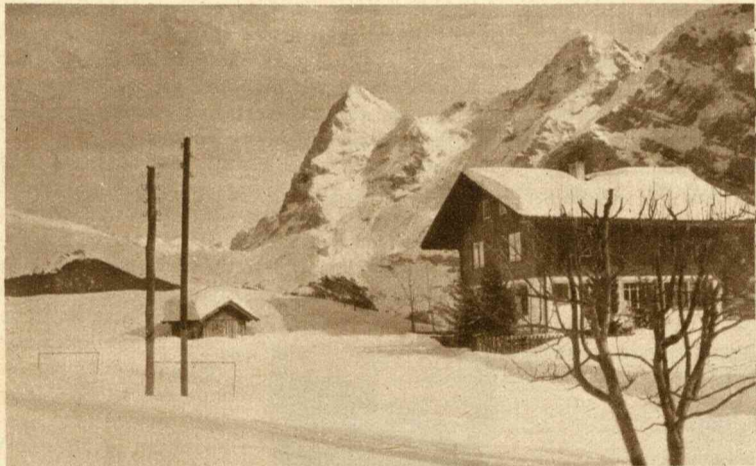
Den anderen morgen was het ondenkbare gebeurd: Hermannetje had het suikeren zwaantje opgegeten! En aan deze innerlijke verwildering zouden de kinderen prijsgegeven worden? De zachte Louise wrong haar handen, Ida sputterde over de ongerechtigheid der wereld, de trotsche Augusta maakte nieuwe plannen, die zij echter voorloopig nog voor haar hield.

Zoo naderde de bruiloft. Augusta zag er in haar witte waschbare japonnetje zoo voornaam uit, dat zelfs de giftigste tongen voor haar aanblik en deze bijna ongehoorde gierigheid verstomden. Zij had erin toegestaan, het kind voor den doop te houden, en noch aan haar noch aan haar zusters kon men zien, dat dit tweede feest vandaag dubbel hinderlijk was.

Slechts de kleinen, die in de kunst van zich te beheerschen ongeoeffend waren, wisselden reeds in de kerk venijnige blikken met de fijnen, die door Mama nog fijner dan anders uitgedost waren, terwijl Herman's en Hanna's feestkleedij door de ouderen moeizaam bijeengeflanst was. Er was reeds een stoornis, toen de vertoornde Herman een tegenstandster van de altaartrappen afwierp en de begonnen vijandelijkheden in stomme, maar krachtige daden veranderden. De professor beslechtte den strijd voorloopig door een paar klinkende oorvijsen, welke onbehoorlijkheid door de overige kerkbezoekers als een ongeluk-voorspellend teeken voor Augusta's geluk werd bestempeld. En in het hart der „echten" ontwaakte de bitterheid, dat de fijnen bij de vaderlijke tuchtiging weer vrijuit gegaan waren.

Aan het afzonderlijke tafeltje, waaraan de „drie soorten" in bonte volgorde zaten, brak spoedig een openlijke twist uit, die noch door vermaningen en verzoeken, noch door af en toe een klap, te stillen was.

De opgewonden stemming sloeg over op de tafel der grooten, van hekelige opmerkingen kwamen hatelijke uitvalen, en de maaltijd scheen ongezellig te zullen verlopen. Toen ontstond er plotseling een geweldige opwinding. Mama had bemerkt, dat haar lievelingen op schaamteloze wijze door Herman en Hanna beroofd werden, op wier borden koek en fruit zich met verbazingwekkende stapels ophoopten. Zij was zachtjes opgestaan, naderde onbemerkt de roofridders en traketeerde hen in haar opgekropte woede op welgemikte „oorvegen", een van haar specialiteiten. Eerst had men zich

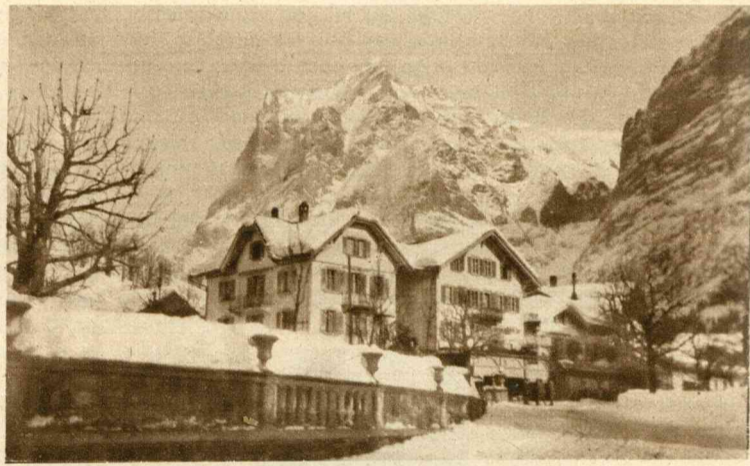
Uit het Zwitsersche Hooggebergte.

Links:

Mürren met Eiger en Mönch.

Rechts:

Grindelwald met Wetterhorn.

in leeftijd tusschen den oudste en den jongste bedroeg ruim tien jaar, en hoewel de broekspijpen tamelijk aan lengte verloren hadden, daar de zusters de slechtste deelen van onderen eraf genomen hadden, hing het „zitvlak" bijna tot in de knieholten, en de eveneens verkorte mouwen van het veel te wijde jasje begonnen pas een handbreedte onder de schouders. Zijn gestalte werd gekroond door een groote bonten muts met een bodem van roode stof, die Herman kunstig op zijn een weinig van zijn hoofd afstaande ooren steunde, om haar een houvast te geven. Zij begrepen allemaal, dat hun kleine broertje eerst met de straatjongens om de erkenning van zijn costume vechten moest, maar zij deden de in zijn hart opkomende verbittering verdwijnen door hun onweerstaanbare vrolijkheid. De trotsche Augusta zei troostend: „Op kleeren komt het niet aan, Hermannetje, hoe zij ook lachen, je blijft toch wat je bent en zal eens als professor over hen allen zegevieren."

„Maar, 'n bruiloft en een doopfeest op één dag blijft toch een soort schande," beweerde Ida, „want die twee feesten hebben niets met elkander uitstaande! En ik kijk heelemaal niet naar het doopen. De voldoening dat ik nieuwsgierig ben, zullen ze dan toch niet hebben!"

Augusta krulde alleen maar spottend haar lippen; zij was nu boven alle familie-twisten verheven en wilde deze laatste beschikking van haar vader met stoïcijnse gelatenheid aanvaarden. Het was haar eerste poging om zich geheel als een dame te gedragen. Louise keek intusschen aandachtig naar Hanna, bij wie zich reeds vroeg een buitengewone slordigheid en een groote berekening, deze fout te verbergen, vertoonde.

„Wat heb jij aan je beenen, Hanneltje? Laat eens kijken!" Ida zette het kleine ding op de tafel en allen keken nu met gespannen aandacht naar de magere beenen, die uit leelijke laarsjes te voorschijn kwamen. De beenen waren als bezaaid met bulten, waarvan verschillende gekleurde draden afhingen, en nadat Louise die had weggenomen en de kousen hun oorspronkelijke gedaante hadden herkregen, schemerde overal door groote gaten de rose huid heen. „Maar Hanna!"

Zoo droeg Louise in haar hart en in een dun zilveren medaillon het beeld van een blonden referendaris en verbond aan hem en aan een betaald assessorsambt de schoonste toekomstdroom. Natuurlijk moest zij ook eerst een paar jaar lang gouvernante worden, en als de bruiloft van Augusta voorbij was, wilde zij haar Latijn, dat de professor al zijn kinderen zelf geleerd had aan twee zoons van een klein-grondbezitter bijbrengen. Dan zou ook Ida met de gehate koetsiersjas de wereld ingaan — en wat zou er dan van Hanneltje worden? Zij hier alleen in de groote kamer, met afzakkende kousen en den eigenwijzen Herman als enige troost en toevlucht in de jongenskamer? — De zusters staken de hoofden bij elkaar, voor het eerst ondervonden zij een gevoel van verantwoordelijkheid. Van Mama vóór en van de fijnen was geen hulp te verwachten, en Ida zei op verwijtenden toon: „Ja, als de onze nog leefde!"

Zij zwegen allen drie (de kleinen sliepen reeds naastaan) en dachten na. Niet dat zij de gestorvene met bijzondere weemoed herdacht hadden, want zelfs de oudsten hadden niet veel herinnering aan haar, daar zij reeds spoedig na de geboorte van Hanna gestorven was. Maar zij meenden eenparig, dat zij nog had moeten blijven, om haar plichten als moeder te voleinden, en zij hadden onder elkander in dwazen jeugdigen overmoed uitgemaakt, dat zij eens anders tegenover hun nakomelingen zouden handelen!

In hun halfwakenden, halfdroomenden toestand vernamen zij plots de huilende stem van den kleinen Herman, en Louise, die altijd tot helpen bereid was, ging naar hem toe. Hij weende van kou, en zij zocht naar een middel om hem te kalmeeren, nadat zij een ouden mantel over zijn bed gelegd had.

Zij bezat behalve het zilveren medaillon nog een kostbaar bezit, natuurlijk ook een geschenk van den referendaris, dat zij in de heimelijkste diepte van haar schuifla verborgen hield. Het moest steeds het gevolg van een bijzondere gebeurtenis zijn, wanneer zij dit voorwerp aan de profane blikken van haar zusters prijs gaf, voor wie het tegelijk het summum van luxe en weelde was, dat ooit in de achterkamer verdwaaald was.

laten overrompelen, dan echter schopte Hanna naar haar, en Herman beet zoo in haar hand, dat zij zich ondanks alle energieke pogingen, niet bevrijden kon. Nu laaide het vuur aan alle kanten op, de gasten trokken partij, en verjaarde beledigingen doken als nieuwe schiet- en houwwapenen op.

Plotseling ontstond er een stilte. De trotsche Augusta stond voor den professor en smeekte hem op een toon, die geen tegenstand duldde: „Geef hen aan mij, vader!"

„Wie dan — hoe dan?"

„Hier — die twee kinderen!" Zij schoof Herman en Hanna vóór zich: „Hier kunnen ze niet blijven, dat moet U inzien, zoo heelemaal verlaten, als Ida en Louise ook weggaan" — de twee kinderen begonnen opnieuw te huilen — „en mijn Theodoor is het met mij eens en vindt het goed, dat ik ze meteen meeneem. Geef ze mij dus!"

Aan Mama's lippen ontvlood een „God zij dank!" De professor overwoog direct alle voordeelen van deze kinderenverlichting; de werkelijken bleven ook in dezen laatsten, grooten strijd op vaderlijken bodem onbeperkte overwinnaars!

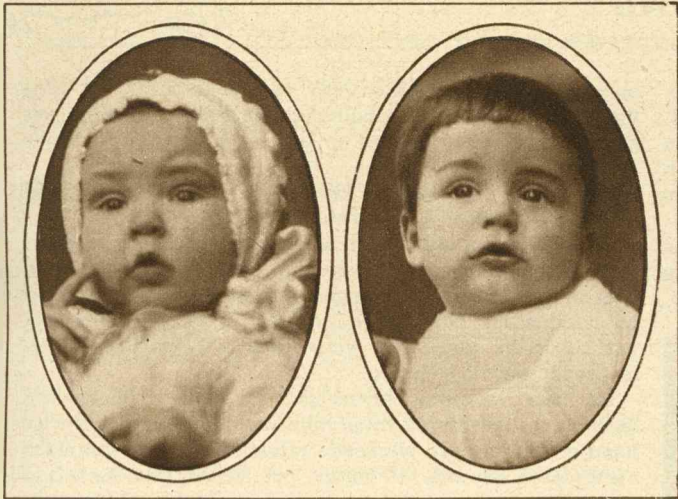
Nauwelijks een uur later ratelde de oude veerlooze omnibus voor, die Theodoor en zijn jonge vrouw naar hun nieuwe tehuis zou voeren. Het ongelooflijke, nooit te vergeten, gebeurde: zij vingen hun huwelijksreis in gezelschap van de professorkinderen aan, en de trotsche Augusta verdroeg rustig alle nieuwsgierige, spottende blikken, toen zij met haar aanhang voor de deur van het oude patriciërs-huis uit den wagen steeg.

De professorkinderen leefden natuurlijk heel anders dan de overige stervelingen en Augusta's vier muren beschouwden zij van nu af vanzelfsprekend als hun tehuis.

De twee soorten die overgebleven waren, ademden verlicht op en wreekten zich aan den geheelen dooden en levenden inventaris, dien de „echten" in de achterkamer hadden achtergelaten. Maar van nu af aan ontbrak aan hun leven toch het gangmakende element, want zij bleven en waren „Mama's fijnen", aan wie alle „karakter" vreemd was, en nimmer werden uit hen werkelijke professorkinderen. (Vrij naar het Duitsch.)

UIT HET

Duryea-Baby-Show.

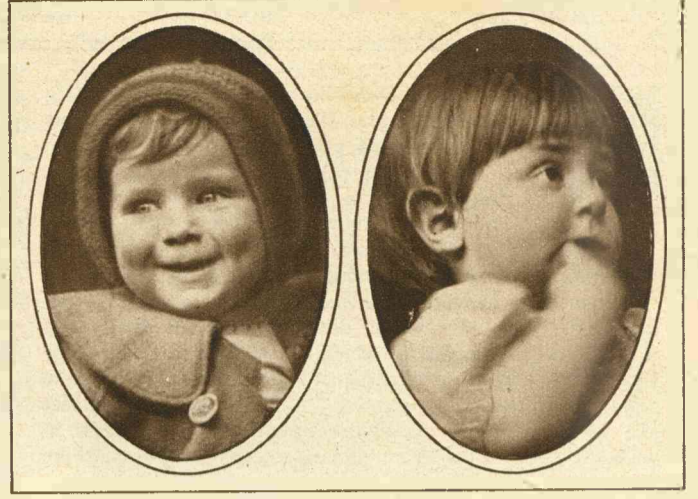
Te Amsterdam werd de vorige week in het Paleis voor Volksvlijt een Duryea-Baby-Show gehouden. De eerste prijs voor kinderen van 6 tot 12 maanden werd behaald door L. Frida Gräber (links), de tweede prijs door André Hielkes (rechts).

Een vegetarisch Hôtel-Restaurant.

Te Utrecht werd verleden week het nieuwe vegetarische Hôtel-Restaurant „Pomona” door den burgemeester Mr. Fockema Andrea geopend.

VOLLE LEVEN

Duryea-Baby-Show.

Op bovengenoemde baby-show kreeg den eersten prijs in de klasse kinderen van een tot twee jaar Adriane Hemsing (links), terwijl de tweede prijs in dezelfde klasse werd toegekend aan Elisabeth Wouters.

Links:

De Vrijstaat Memel bij Littauen ingelijfd.

In Januari van dit jaar namen Lit-tausche vrijsharen bezit van Memel met de gelijknamige hoofdstad. Thans is het gebied definitief bij Groot-Littauen ingelijfd, waardoor deze staat de jongste en noordelijkste buur van Duitschland geworden is. Onze foto werd genomen terwijl Littausche cavalerie Memel binnenrukt.

Rechts:

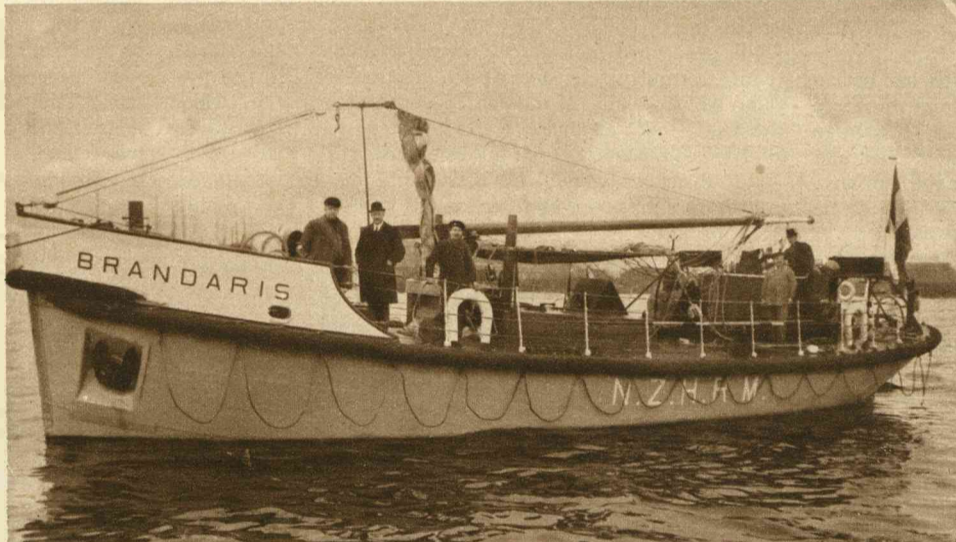
De eerste Haagsche Politie-Motordienst.

die verleden week in functie trad. Rechts Hoofdinspecteur C. Snetlage

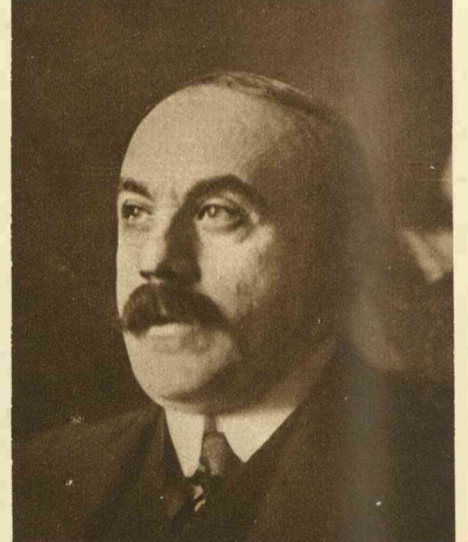
Prof. Dr. W. v. d. Vlugt.

De vorige week bereikte Prof. Dr. W. v. d. Vlugt, hoogleeraar in de wijsbegeerte van het recht en de encyclopaedie der rechtswetenschap aan de Universiteit te Leiden, den leeftijd van 70 jaar.

„De Brandaris”.

De vorige week werd de nieuwe reddingboot „De Brandaris” van de Noord-Zuidhollandsche Reddings-Maatschappij officieel in gebruik genomen.

Geheimrat von Wassermann,

den beroemden Berlijnschen bacterioloog is het gelukt een middel samen te stellen waardoor het mogelijk is op nimmer falende wijze tuberculose vast te stellen bij aan deze ziekten lijdende personen.

BELANGRIJK BERICHT
VOOR DE ABONNÉ'S OP
„PANORAMA”

Enkele jaren geleden hebben wij onze Lezeressen aangeboden een Abonnement op een DAMES-MODE-BLAD, waarvan door een groot aantal onzer abonné's werd gebruik gemaakt.

Aangezien PANORAMA steeds streeft naar *beter en mooier zonder verhooging van kosten* voor onze abonné's — ons Kerstnummer in rotogravure-kleurendruk heeft daarvan een bewijs gegeven en ook ons Paasnummer zal zulks wederom doen, — zoo komen wij thans ter vervanging van het oude met een geheel *nieuw Modeblad*, dat nog *mooier* en bovendien belangrijk *goedkooper* is.

Door onze uitgebreide relatien zijn wij in staat onze geachten Lezeressen iets bijzonders op het gebied van Modebladen aan te bieden, n.l. het maandelijks verschijnend, rijk geïllustreerd, in diepdruk uitgevoerde tijdschrift

„RECORD”

in fraai gekleurd omslag. Elk nummer bevat een groot aantal fraaie en praktische mode-afbeeldingen, japonnen,

Verkleinde afbeelding van een pagina uit „Record”.

mantels, blouses, onderkleding, benevens 5 gratis patronen. Van elke afbeelding wordt een korte beschrijving in de Nederlandsche taal gegeven, en hiervan kunnen billijke patronen geleverd worden, zoodat ieder een zijn garderobe zelf kan vervaardigen.

Voor dit modeblad behoeven onze Lezeressen niet zooals tot dusver te betalen f 5.— per jaar. Het premieblad „RECORD” kost voor onze Panorama-abonné's slechts de helft, n.l. f 2.50 per jaar. Het is het beste en goedkoopste modeblad dat bestaat.

Ongetwijfeld blijft thans niemand achter, en zullen vele Lezeressen zich abonneren op dit *mooie en goedkope* modeblad en dadelijk een postwissel, groot f 2.50, waarop vermeld „Jaar-abonnement RECORD”, zenden, waarmee zij zich verzekeren, dat zij dit modeblad geregeld twaalf maanden achtereenvolgend ontvangen.

Wij vertrouwen dat deze nieuwe premie op Panorama bij de Dames in den smaak zal vallen en zien daarom met genoegen Uw bestellingen tegemoet. Proefnummers zijn, zoolang de voorraad strekt, verkrijgbaar tegen inzending van f 0.10.

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS-
MAATSCHAPPIJ, LEIDEN

DE PSEUDO-DOKTER

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

MIJN vriend Hendriks was een nuchter, ernstig man, wiens uiterlijk den toets van soliditeit en eerbaarheid glansrijk kon doorstaan.

Als in zijn prille jeugd verliefde afdwalinkjes mogelijk een enkele maal zijn ziel hadden verontrust, — you never can tell —, de eerste, zwoele lentegeuren wekken ook in nuchtere harten soms zonderlinge verlangens op en de wereld is zoo vol van lieve meisjes, („meiskes”, zegt mijn vriend Hendriks,) — dan nog waren die kleine zonden lang reeds uitgewischt door een onberispelijken levenswandel en door zijn latere volstrekte afzijdigheid jegens het vrouwelijke geslacht. En wie strikt naar zijn uiterlijk oordeelde, moest alle vermoedens van jeugdverlieftheidjes en daarmede in verband staande onbezonnenheidjes wel voor lasterlijke fantasieën houden!

Hij was getrouwd, maar het huwelijk was voor hem een ernstige zaak, waarover niet in één adem mocht gesproken worden met verlieftheid, onbezonnenheid en lentedroomen!

Mijn vriend Hendriks was, dat heeft ieder, die dit leest, al lang begrepen, een braaf en achtenswaardig man!

Maar éénmaal, — de eerste en eenige maal in al de jaren van onze trouwe vriendschap, — heb ik hem toch iets zien doen, dat... hm!... dat... enfin!... dat niet volkomen paste in het kader van zijn nuchtere soliditeit!

En het was niet eens lente! Het gebeurde in den laten herfst, welk jaargetijde, voor zoover ik weet, onschuldig is aan datgene, waarvan men de lente beticht!

Ik gevoel, dat deze tijdsbepaling zijn schuld verzwart, maar waarheidsliefde verbiedt mij, iets te verzwijgen van wat bij de beoordeeling van zijn daad als een meetellende factor, hetzij ten goede of ten kwade, mag worden beschouwd.

Wij hadden vergaderd, — wij beiden zijn ambtenaren, ziet u, rijksambtenaren en wij brengen een deel van ons leven, van ons zwaar leven, vergaderende door, — in een vreemde stad. — Deze plaatsbepaling is eveneens noodzakelijk, omdat een man anders rondloopt in een stad, waarin niemand hem kent, dan in zijn eigen stad, waar velen hem kennen, welk axioma ongeloovige lezers zal helpen, om hun ongelooft te overwinnen.

Met ons zessen verlieten wij het vergaderlokaal; mijn vriend Hendriks en ik vormden het laatste van de drie stemmig op wandelende tweetallen.

Vóór ons uit zetten plotseling verscheiden menschen het op een holletje; wij begrepen hun zonderlinge haast niet; te laat zagen wij, die niet bekend waren met de eigenaardige verkeersbelemmeringen in de bewuste stad, dat de oorzaak van die haast een vlaggetje op een brug in de nabijheid was. De verstandige hollers waren over de brug heen, vóór de

onverbidelijke handen van den bruggewachter het ijzeren afsluithek met een nijdigen klap sloten en daarna het middenstuk begonnen open te draaien, om een stoomertje door te laten, dat eenige zwaar beladen schuiten achter zich aan door het groezelige water trok. Wij, onverstandige slenteraars, waren tot wachten gedoemd.

Onze voorhoede liep door tot aan het ijzeren hek, „the main body”, — de voorzitter en het dikste lid van onze commissie, — maakte eenige meters vroeger halt en wij,

Het Rokin te Amsterdam.

Zoals in de dagbladders reeds vermeld werd, bestaat het voornemen om langs het Rokin in de hoofdstad wederom steigers te bouwen, die jaren geleden reeds aan dit stadsdeelte zulk een eigenaardig aanzicht gaven, doch voor eenigen tijd afgebroken werden. Zoals men op onze foto duidelijk zien kan, is een verbreding van deze gracht geen overdaad.

de achterhoede, bleven staan bij den uithoek van een klein, door een trottoir omgeven plantsoentje.

Tegelijk met ons kwam daar een fietsend meisje aan, dat met een luchtig sprongetje haar nette voetjes op den grond plantte. Het meisje was een schat, jong, frisch, een rozenknopje van duizend weken, één van de bekoorlijkste schepseltjes, die ik ooit... Hm! Och! Nu ja, ik wil wel weten, dat ik graag naar een aardig meisje (!) kijk, — sans conséquence natuurlijk, ik heb al een dochter van vijftien! — maar het spijt mij, te moeten zeggen, dat ook mijn vriend Hendriks met algeheele verloochening van zijn straffe soliditeit zijn oogen deksels goed den kost gaf!

Met de oogen van het lieve meisje scheen er echter iets niet in orde te zijn, ze knipperden een paar maal en een mollig,

ongehandschoend handje werd opgeheven naar het ééne blauwe kijkertje, waarin blijkbaar een hinderlijk stofje was gewaaid; het handje wreef en streek, het lieve oog traande en...

„Mag ik u even helpen, juffrouw?” vroeg Hendriks, een stap vooruittredend. „Ik ben dokter!”

Hij duwde mij zijn lijvige actentasch toe, die ik, ezel, in mijn verbouwereerdheid over zijn vrijmoedig optreden en over zijn onbeschaamde leugen gedwee bij de mijne onder mijn linkerarm deponeerde, en stak zijn handen uit naar het bekoorlijk kopje, dat vertrouwensvol naar den aartsleugenaar werd opgeheven.

De fiets waggelde gevaarlijk; in mijn gediensgigheid legde ik tot meerderen steun mijn vrije hand op het mollige handje, dat op het blinkende stuur rustte. Die aanraking verteederde mij zóó, — hoewel het heusch geen lente was en mijn dochter werkelijk reeds vijftien is! — dat ik Hendriks zonder eenig protest liet begaan.

Hij gelastte vriendelijk: „Het oog even dicht! Zóó!” — „Nu weer open!” — „Kijk mij maar aan!” — en stelde op nog vriendelijker toon gerust: „Ik zal u geen pijn doen, hoor!” — „Nog een oogenblikje geduld!” —

Behendig tilde hij het bleekrose ooglid, teer als een bloemblad op en — hoe de vent het lapte, weet ik niet, — wist een klein, heel klein, maar scherp stukje gruis tevoorschijn te halen. De operatie was gelukt!

Ik wilde mijn hand reeds van haar aangename rustplaats wegnemen, toen ik den pseudo-dokter hoorde zeggen: „Nu nog even beide oogen dicht!”

Het meisje gehoorzaamde en toen... toen gebeurde het ongelooflijke... mijn vriend Hendriks drukte, eigenmachtig betaling voor zijn hulp nemend, zijn lippen teeder op het half-geopende mondje van zijn bekoorlijk patiëntje.

Het meisje sloeg de oogen op, keek verschrikt in het ernstig deftige gelaat van mijn vriend en stamelde, den onverwachten kus verlegen negeerend: „Zoo, dat is eruit! Dank u wel!” wipte op de fiets en haastte zich weg over de brug, die juist was dichtgegaan.

Ik was te beduusd, om wat te zeggen, ik vond mijn spraak pas terug, toen de overige commissie-leden, die het tooneeltje van een afstandje hadden gadegeslagen, zich bij ons voegden en uitleg vroegen. Hendriks liet ze kalm lachen en praten en spotten. Ik keek hem eens aan en begreep.

Ik begreep, dat mijn vriend Hendriks de seconde van dwaasheid, van verrukkelijke, goddelijke dwaasheid, waarop ieder mensch recht heeft, niet, — zoals ik van hem verwacht had, — ongebruikt had laten voorbijgaan, dat hij die als pseudo-dokter had doorleefd!

Het Rokin in de zeventiende eeuw.
Naar een sepia-teekening van Rembrandt.

DEN TSARENEED GETROUW

HERINNERINGEN VAN EEN KOZAKKEN-OFFICIER

door Luit.-Kolonel M. V. Graaf Mouravieff-Amoursky

(Alle rechten, ook die van vertaling, voorbehouden.)

7)

HK had veel verdriet van deze gebeurtenis, want ik hield van mijne jagers, die zoo weinig-eischend waren, daarentegen zoo volgzaam en berustend. Ik had echter niet lang tijd om er over na te denken want het regiment moest zich gereed maken den generaal P. te ontvangen. Generaal P. was een oud-artillerist van de garde, groot, sterk, nauwelijks vijftig jaar oud.

Zijn bezoek liet bij mij een gevoel van weersin achter. Met het air van een „bon vivant”, zeer met zichzelf ingenomen, wandelde de generaal een kwartiertje voor de bataillons, sprak eenige banale woorden tot ons, wenschte dat wij in de toekomst zouden dienen zooals wij het tot heden gedaan hadden en vertrok in zijn auto. Officieren en manschappen hadden denzelfden indruk. Voor dien generaal waren wij slechts kannonenvleesch om gebruikt te worden op wat voor wijze ook, mits de generaal P. maar zijne decoraties ontving en op 20 kil. afstand van het front een aangenaam leven kon leiden. Het is mijne bedoeling niet op Russische zaken af te geven, maar 't is mij aangenaam, iederen keer dat de gelegenheid zich voordoet te constateeren dat deze egoïstische en van ziel vervuilde heeren zoo weinig aan het devies beantwoordden dat ieder Russisch officier moet betrachten: „Dienaar van den Tsaar, vader voor de soldaten.” Slechte vaders voor hunne soldaten waren P. en huns gelijken, slechte dienaars voor den Tsaar in 1917, wiens gunsten zij echter naliepen, zoolang de Tsaar de macht had.

Het duurde niet lang of men zond ons opnieuw in de loopgraven op 50 Meter afstand van de Deutsche linies. Kleine dagelijksche gevechten ontnamen ons steeds 8 à 10 jagers aan dooden of gewonden. Zoo verduwen langzamerhand alles wat wij aan goed menschenmateriaal hadden en wat ons van Petersburg gezonden werd, was helaas minderwaardig. Poliatykine en mijn getrouwe Strachnikoff zagen dit volkje met verachting aan en schudden hun hoofd wanneer ik zeide dat men met een beetje geduld iederen kwajongen tot soldaat kon maken. Dikwijls zeide Poliatykine mij, dat indien wij, cavalerieofficieren, kwamen te vallen, dat dit een ongeluk voor het regiment zou zijn, want dat die jonge tweedeluitenants die men van Petersburg zond de zaken nooit in de hand zouden kunnen nemen.

Hij had gelijk. Wij waren opgevoed in den geest

ouden kapitein vervangen. Na 1917 heb ik hem niet weer gezien maar ik denk nog steeds aan hem met het grootste respect en de grootste bewondering. Kapitein Bielokopytoff was een trouw dienaar van den Tsaar, een vader van iederen jager in het bijzonder en van allen gezamenlijk. Dag en nacht zag men hem zonder kapotjas in de grootste koude door den sector loopen. „Hoog Welgeboren Heer, ga daar niet heen,” zei een voorpost. Bielokopytoff lachte en kroop dan verder op zijn buik. „Als de patrouilles er komen, moeten de officieren er ook zijn. De man moet weten en zien dat zijn chef alles ziet en alles weet,” zeide hij mij eens, toen ik hem waarschuwde zich niet in een voorgeschoven loopgraaf bloot te geven. Die man kende eenvoudig geen vermoeienis, sliep twee à drie uur per dag, was altijd bezig en leefde slechts om het leven van zijne kinderen de jagers te verzachten. Drie dingen waren hem buiten het bataillon dierbaar. De Tsaar, zijn moeder en het vaderland. Steeds hoorde men hem zeggen: „een Rus kan niet anders handelen; de Russische eer eischt dit; het Russische leger doet zulke dingen niet.” Wat er met hem na de revolutie gebeurde, is mij onbekend. Natuurlijk is hij als eerlijk man door de laffe revolutionairen als een stuk vuil weggesmeten.

Kerstmis en Nieuwjaar brachten wij in de loopgraven door. In de verschillende sectoren was het vrij rustig geworden met uitzondering van eenige mijnontploffingen, die tot onder onze linies waren gebracht. Boomen vlogen in de lucht als lucifers, lijken, geweren, ransels, balken van blokhuizen, alles werd in bonte grilligheid opgeblazen. Eenige oogenblikken later herstelden naburige compagnieën den toestand en wierpen de Duitschers, die reeds in onze linies gedrongen waren, terug. Men richtte de loopgraaf opnieuw in en begroef dien nacht 30 of 40 gesneuvelden.

In het begin van Februari had ik het gevoel, of wij in een kerkhof leefden. In het bijzonder was het onaangenaam, wanneer de lijken twee of drie dagen onbegraven moesten blijven liggen. Want wij hadden daartoe dikwijls geen tijd, wanneer wij het te druk hadden om ons defensief te verzekeren. Vlak bij mijn pantserplaat lag het lijk van een grooten jager, die in den nacht gedood was. Om de passage niet te verhinderen, had men hem op de borstwering geworpen. Dat beeld bleef mij nog lang in herinnering. Een arm en zijn hoofd hingen over de borstwering. Dat hoofd was kortgeschoren. Het gelaat was samengetrokken, de mond opengereten en één oog gesloten. Telkens wanneer de zon opkwam en het eerste daglicht er op viel, was het een onsmakelijk gezicht: dat ééne geopende oog scheen mij als het ware spottend van nabij aan te zien. Soms bengelde dat hoofd over de borstwering heen en weer. Die blik uit het oog hinderde mij en ik sloot het. Toen ik een uur later terugkwam, zag ik het hoofd met denzelfden spottenden glimlach: hij had zijn oog weer geopend! Toen begon het mij te vervelen en ik liet hospitaalsoldaten komen om hem, die spotte over ons levenden, naar binnen te halen en te begraven.

In de maand Februari begon de koude ook reeds te verminderen. Munitie kwam in overvloed en men verwachtte algemeen, dat het voorjaar een gelukkig offensief zou brengen. Gedurende den geheelen winter hadden de Duitschers op ons front niets gewonnen. Gelijk mijne kameraden, de twee kozakkenkapiteins, werkte ik met ijver en volharding. Wij hadden geen haat tegen de Duitschers, in het minst niet, maar overwinnen was noodig voor den roem van ons leger, al was het slechts uit eerbied voor de herinnering aan de beste Russen, die ter uitvoering van de bevelen van onzen Vorst, vroeger gevallen waren.

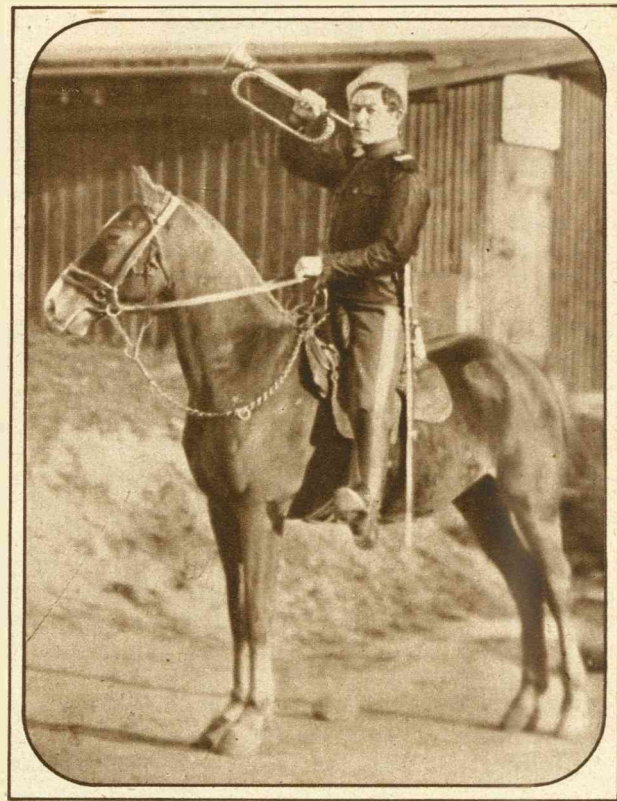
De besten waren gesneuveld tusschen 1914 en 1917. Het beste van hetgeen daarna overbleef, viel in den burgeroorlog. De eersten vielen in volle gemoedsrust, tevreden hun plicht te hebben gedaan, met de hoop bovendien dat zij, die na hen kwamen, zouden overwinnen, zoodat hun eigen dood tot nut van Vaderland en Tsaar zou geweest zijn. De laatsten echter vielen met onzekerheid in het hart, onzekerheid over het lot dat hunne kameraden wachtte.

Om op Februari 1917 terug te komen, noch ik, noch mijngelijken, wisten wat onder de heeren revolutionairen in Petersburg broeide.

Het leger was wel niet meer dat, wat het in 1914

geweest was, maar desniettemin wisten de weinige actieve officieren en onderofficieren, die over waren, het zwakker wordende lichaam op de been te houden. Vooral de cavalerie en de kozakken troepen waren betrekkelijk nog frisch, hadden minder geleden dan de infanterie, en de gewonden van de eerste jaren waren voor het grootste gedeelte weer in de geleerden teruggekomen.

Een bevel van den staf van het armeer corps riep ons plotseling naar onze regimenten terug. Met grooten weemoed verlieten wij, cavalerie-officieren, op twee na, die in September gevallen waren, de garde-infanterie. Een dagorder van het regiment jagers bepaalde ons vertrek. Dezelfde order bedankte ons voor onze mede-

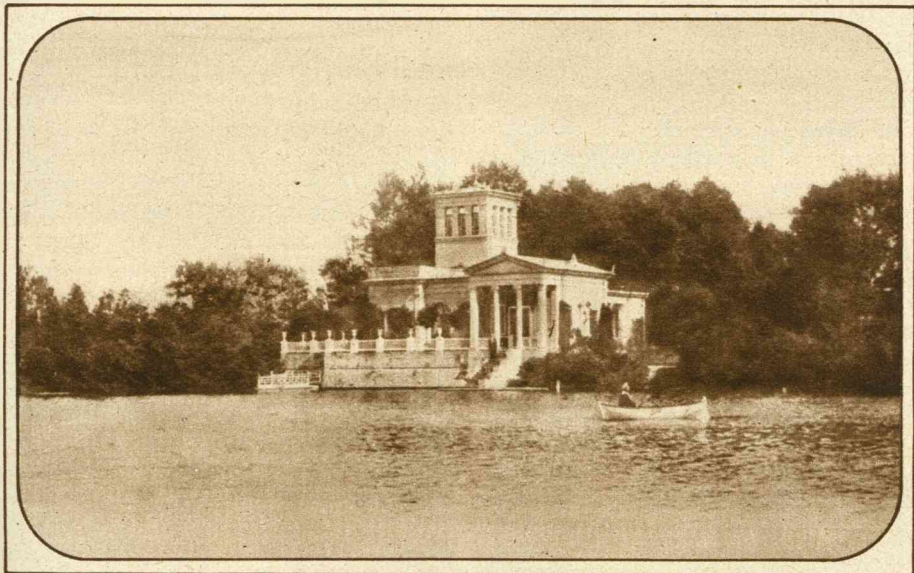
Trompetter te paard.

werking gedurende dien moeilijken tijd en wij vernamen, dat de officieren van het regiment, na hooge toestemming te hebben verkregen, aan ieder onzer als herinnering aan den gemeenschappelijken velddienst, het zwarte kruis van het regiment aanboden.

Het was op een dag om twaalf uur 's middags, dat wij moesten vertrekken. Den geheelen ochtend was ik doende geweest met tal van formaliteiten en met afscheid nemen van de brave jagers. Poliatykine en Strachnikoff volgden mij als schaduwen. Ik was juist bij een peloton, toen Prykowsky mij goeden dag kwam zeggen en mij vertelde, dat generaal Kwiezinsky, regimentscommandant aan ons kozakken-officieren veroorloofd had, indien wij daar prijs op stelden, één van de jagers mede te nemen in de kozakkenbrigade. „Jij neemt natuurlijk Strachnikoff,” zeide Prykowsky. „Natuurlijk,” antwoordde ik, en was dolblij den braven jongen te kunnen medenemen. „Ben je tevreden?” vroeg kapitein Prykowsky aan Strachnikoff. „Beleefdelijk moet ik U Hoog Welgeboren antwoorden, dat het mij als lijfjager niet past, mij erover te verheugen, wanneer ik mijn regiment verlaat.” „Dus je wilt ons regiment niet verlaten? Begrijp je dan niet hoeveel gemakkelijker de dienst bij den graaf zijn zal?” vroeg Prykowsky. „Ik begrijp dat, Hoog Welgeboren Heer en het zal geschieden, zooals mij bevolen wordt.” „Kom dan mee, pak je bundel in,” zei ik. „Tot Uwe orders, ten zeerste dank ik U Hooggeboren!” riep nu vroolijk de eerlijke soldaat, die nog steeds onbeweeglijk in zijne houding bleef staan. „Welaan, ge zijt vrij.” Daarop snelde Strachnikoff weg om zijn ransel te pakken. Onze oppassers hadden reeds telefonisch bevel gekregen, onze paarden te halen. Zij wachtten ons.

Na de noodige opwachtingen te hebben gemaakt, vertrokken wij met ons drieën kameraden en onze oppassers. Wij behoorden wel is waar tot drie verschillende regimenten, maar door den maandenlangen dienst bij de jagers en door het zwarte kruis, dat wij droegen, waren wij intieme vrienden geworden. Mijn regiment, dat der lijfkozakken, lag 40 K.M. Zuidwaarts in de richting door generaal von Notbeck aangegeven. Wij moesten door de kleine stad Rowno trekken. Daar mijne kameraden ongeveer dezelfde richting uitmoesten, besloten wij in dat plaatsje gemeenschappelijk te overnachten. Tegen 7 uur 's avonds kwamen wij dit joodsche stadje binnenrijden. Wij vonden een min of meer zindelijk logement, lieten de paarden verzorgen en wilden verkennen, of wij den volgenden morgen eene badinrichting en een barbier zouden vinden.

(Wordt vervolgd.)

Eiland van de Tsarin (Peterhof).

van eerbied voor de ouderen. In onze regimenten hadden wij den geest der onderofficieren steeds bewonderd en hun prestige hooggehouden. Wij waren één met de oude soldaten, die een steun in ons voelden, want wij eischten van de jonge soldaten volledige onderwerping en respect voor hen. Wij, jonge menschen maar van de oude school, hadden onze kapiteins zien vallen en leefden in de traditie van de keizerlijke garde. De nieuwelingen, voor de helft civiel, beminden hunne regimenten nog niet. De herinnering aan de dooden wekte bij hen geen geestdrift, maar vrees.

In de maand December na een gasaanval die wel dooden maar geen centimeter terrein voor de Duitschers opleverde, werd onze kolonel door een

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955

DOOR HANS DOMINIK

Geautoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

13)

„ZIE je dien alleenstaanden den boven den Trollsteen?”

Silvester nam den kijker. „Zeker”

„Kun je dien verbranden?”

Er gleed een lachje over Silvester's gelaat.

„Al stond de den in Canada, dan zou het nog mogelijk zijn. Zoo is het . . .” Hij had, terwijl hij sprak, het kastje genomen en aan een paar knoppen gedraaid. Erik Truwor keek door den kijker over de rivier en zag, hoe blauwe rook uit de kruin van den boom opsteeg en vurige vlammen zich van den stam verhieven. Na twintig seconden stond de boom in lichterlaaie. Na één minuut was hij verdwenen en was hij in een rietig, onzichtbaar hoopje asch veranderd. Maar het vuur had om zich heen gegrepen. Ook de kronen der naburige boomen stonden in brand. In de droge maand Juni zou zich een groote boschbrand kunnen ontwikkelen. Erik Truwor zag het gevaar.

„Het bosch brandt, Silvester. Kun je het vuur meester worden?”

Silvester was in zijn element.

„Een goede gelegenheid, om de werking van het apparaat op den luchtdruk waar te nemen. Ik zal in 'n loodrechte lijn boven den brandenden den, hitte concentreren. De warme lucht zal dan met geweld naar boven dringen. Koude lucht moet dan van alle zijden toestroomen. De storm moet het vuur dooven.”

Terwijl hij de verklaring gaf, draaide hij aan een schroefje van het apparaat. Men kon, ook met ongewapend oog, opmerken, hoe de boomen op den bergkam door een plotselinge storm gezweept werden. Wild bogen zich de stammen ter aarde. Hier en daar werd een kroon geknakt. Maar de wervelstorm blies den brand volkomen uit. Een matige wind zou het vuur gevoed hebben. Deze cycloon floot zoo scherp door 't brandende hout, dat hij de vlammen oogenblikkelijk uitbluschte, het roodgloeiende hout afkoelde.

Een handbeweging aan het kastje en er heerschte weer rust in de natuur. Alleen de groote zwarte brandvlek daar hoog boven de Elf verried, dat er iets buitengewoons gebeurd was.

Erik Truwor had de theoretische uiteenzettingen van zijn vriend begrepen. Diens aantekeningen volgend, had hij het apparaat zelf bediend om de machine van Sing-Sing te doen springen. En toch maakte de werking hem weer stom van verbazing. Zijn gedachten namen een veel grooter vlucht dan die van den uitvinder. Silvester Bursfeld was ingenieur maar ook alleen ingenieur. Dien prikkelde het natuurkundige probleem in zijn uitwerking. Erik Truwor omvatte met één blik de praktische mogelijkheden, die de uitvinding in zich verborg. Maar ook was Erik Truwor technicus en rekende. Tienduizend Kilowatt waren vernietigend voor den enkeling, dien zij troffen, maar zij beteekenden niets voor honderdmillioen menschen. Er moesten veel grootere apparaten ter beschikking zijn. Vele millioenen Kilowatt moesten op zijn wenk op elk punt der aarde werkzaam worden. Eerst dan zou hij de macht bezitten, waarvan de oude voorspelling van den Tsongkapa sprak: de macht, alle menschenleven op aarde naar zijn wil te richten.

Het gesprek dat het volgende uur gevoerd werd, was louter van technischen aard en liep over de afmetingen van grootere stralers, over de middelen om ze te vervaardigen, over den tijd, die voor de vervaardiging zou noodig zijn.

Het oude Truworhuis was hiervoor de geschikte plaats. Zes eeuwen waren over zijn dak gegaan. Twee verdiepingen diep waren de ruime kelders in het graniet van den berg uitgehouwen. Uit de bij 't aanleggen der kelders gewonnen granietblokken had men meterdikke ringmuren voor de onderste verdiepingen gemetseld. De elektrische leiding van het Krachtstation aan de Elf bracht licht, warmte en kracht in elke gewenschte hoeveelheid. Dat huis, zoo afgelegen, zou de werkplaats zijn, waarin Silvester zijne uitvinding in het groot uitvoerde, naar den onverzettelijken wil van Erik Truwor moest uitvoeren.

Silvester Bursfeld had de uitvinding met den ijver van den geleerde gedaan, zooals wellicht ook een natuurkundige een kanon kan uitvinden zonder aan de uitwerking van het schot te denken. Hij had alle verschijnselen der concentratie doorgrond maar aan het nauwkeurig richten, het zeker treffen, voorloopig

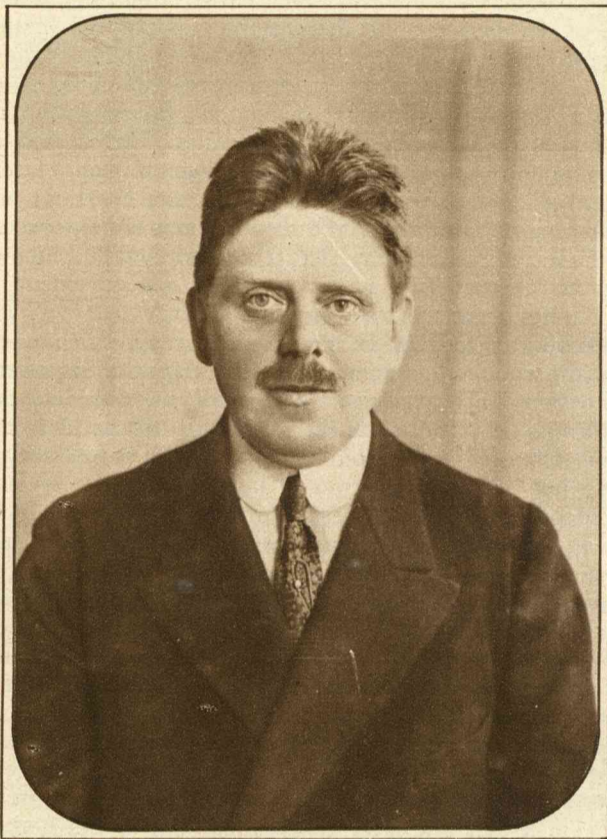
weinig aandacht gewijd. De energetische zijde van het probleem interesseerde zijn geleerden-natuur veel meer dan de praktische toepassing.

Erik Truwor voelde aanstonds, dat dit de zwakke zijde der uitvinding was en daarom dwong hij Silvester door zijn aandringen en zijn vragen, naar een oplossing te zoeken en haar te vinden. Tenminste de theorie, ook van een nauwkeurig op het doel richten, aanstonds te ontwikkelen. Slechts wanneer men het verwijderde doel zichtbaar maken, de uitwerking der energie met het oog volgen kon, dan eerst zou de macht van het wapen ten volle ontwikkeld zijn.

De man van de daad dwong den onderzoeker tot harden rusteloozen arbeid om de groote ontdekking nog grooter te maken en aan haar het machtsmiddel voor zijn verstrekkende plannen te ontleenen. En Silvester liet zich dwingen. Uren en dagen lang namen de nieuwe problemen en oplossingen hem zoo volkomen in beslag, dat hij daarbij al het andere vergat. Tot het eindelijk gelukte de oplossing te vinden, totdat de zenuwen zich ontspanden en de onvermijdelijke reactie intrad.

* * *

Maitland Castle, het oude, voorvaderlijke verblijf der Maitlands, herbergde omstreeks den tijd van den

Prof. Dr. B. Brouwer,

die benoemd is tot gewoon hoogleeraar in de Neurologie aan de Universiteit te Amsterdam als opvolger van wijlen Prof. Dr. J. K. A. Wertheim Salomonson.

zomer-zonnestilstand, talrijke gasten. Naar oud engelsch gebruik was men alleen verplicht aan dengemeenschappelijke hoofdmaaltijd te verschijnen. Den overigen tijd van den dag konden de gasten naar eigen goedvinden gebruiken en de gastheer en gastvrouw behielden zich dezelfde vrijheid van beweging voor, die zij den gasten toestonden. Nu eens kon men ze bij deze, dan bij die groep zien, of ze trokken zich in hunne privaavertrekken terug, al naar het hun inviel.

Langs de donkere beukenlaan, die lijnrecht van de hoogte waarop het slot gelegen was, naar het poorthek aan het einde van het park voerde, kwam Lady Diana aangewandeld. De zon was reeds achter de hooge kruinen der boomen verdwenen. Het begon koel te worden.

Huiverend trok Lady Diana de lichte zijden sjaal dichter om de schouders. Zij sloeg een zijweg in, die langs een rozenbed voerde.

Van den anderen kant kwam haar een gestalte tegemoet, waarin zij doctor Glossin meende te herkennen. Onwillekeurig hield zij haar schreden in. Haar gevoel ried haar eene ontmoeting te vermijden. Reeds wilde zij blijven staan en naar de laan terugkeeren, doch de overweging, dat Dr Glossin haar ook herkend kon hebben, gebod haar verder te gaan en den weg te volgen, die met een rand van de heerlijkste rozestruiken bezet was.

Thans stond Dr Glossin dicht bij haar.

„Ik moet zeggen, Lady Diana, dat ik zelden zulke schoone rozen heb gezien als deze hier. Houdt U van rozen?”

„Zeer veel, Doctor, doch haar aanblik is mij liever dan haar geur. In de kamer hindert mij de bedwelmende reuk.”

„Ach, wat jammer dan van die talloze geschenken

aan rozen, die U alle avonden naar de voeten vlogen toen U in de Metropolitan-Opera de toehoorders in verrukking bracht.”

Lady Diana plukte een roos en stak haar in haar ceintuur zonder te antwoorden. Terloops sprak zij wel eens van haar vroeger tooneelven, maar zij hield er niet van, door anderen daaraan herinnerd te worden.

Dr Glossin scheen den wenk niet te verstaan.

„De uren, waarin ik naar Uwe onvergelykelijke stem mocht luisteren, behooren tot de schoonste van mijn leven. Bijzonder herinner ik mij de avonden, waarop U met Frederic Boyce tezamen optradt. Nooit klonk mij Uwe stem schooner dan toen.”

Een vluchtig blosje kleurde de trekken van Lady Diana. Dergelijke woorden uit den mond van een zoo nieuwen bekende als Dr Glossin, konden slechts als een blijk van groot gebrek aan tact opgevat worden, of . . .

Zij kreeg de lucht van den vijand en veranderde van tactiek.

„U is een muzikliefhebber, Doctor? Misschien ook een der talrijke rozenschenkers?”

Zij trachtte aan hare stem een spottenden klank te geven.

„Ik kan het niet loochenen, Mylady, ik behoorde ook tot Uwe vereerders. Toen ik van Uw afscheid van het tooneel las . . . ik was destijds in San Francisco . . . was ik op het punt naar New-York te vliegen. Indien ik mij niet vergis was het in „Fidelio”, het hooglied der huwelijksliefde.”

„En waarom is U toen niet gekomen?”

Lady Diana zeide het werktuiglijk. Haar gedachten werkten koortsachtig. Zij voelde, dat dit alle maar lichte schermutselingen waren. De groote aanval moest van een anderen kant komen . . . maar van welken?”

„Waarom niet? . . . een bijzonder geval hield mij eenige dagen langer op!”

Hij zweeg even.

„Wees zoo goed, Dr Glossin, vertel het eens als het interessant is.”

„Interessant? . . . Voor het algemeen ten slotte nauwelijks. Wel voor hen wien het aangaat. Indien ik niet vreesde onaangename herinneringen te wekken.”

„Waartoe die omwegen, doctor, als ik vragen mag . . .”

Lady Diana wist, dat thans de slag zou volgen. En in weerwil van de onzekerheid, van welken kant hij komen zou, klonk haar stem rustig en vast.

„Wanneer het Uw wensch is . . . nu goed dan . . .

Toen de beroemde zangeres Diana Racinska met den zanger Frederic Boyce in het huwelijk trad, voorspelden menschen, die het weten konden, een spoedig einde van deze in een kunstroes gesloten echtvereniging; allen die op de hoogte waren van de speel-en drinkgewoonten van Frederic Boyce. Reeds na een half jaar was de toestand van dien aard, dat voorbereidselen voor een scheiding werden gemaakt. Diana Boyce wachtte slechts op de gerechtelijke uitspraak om een nieuwe verbintenis met Morace Clinton aan te gaan . . .”

„U wilde mij een belangwekkende geschiedenis vertellen . . . en komt dan met oude dingen aandragen, die mij — God weet het — maar al te goed bekend zijn.”

„Die korte inleiding was noodig, Mylady. Ik kwam op dien avond van Uw laatste optreden van het strand in San Francisco en verdwaalde in het huizenlabyrint van het havenkwartier. Toen ik een der herbergen voorbijkwam, waaruit mij het tieren en bulken van bedronken matrozen tegemoet klonk, opende zich plotseling de deur. Door ruwe vuisten gestooten, vloog een man de trappen af en sloeg voor mijn voeten hard op de straatstenen neer.

Walgend van de gemeenheid van optreden wilde ik verder gaan. Toen zag ik bij het schijnsel der lantaarn, dat zich een bloedplas om het lichaam van den bedronkene vormde. Het bloed stroomde uit een groote wond in den hals, die door een mes moest zijn toegebracht.

Na eenig zoeken vond ik een patrouille die den verwonde naar de politiewacht bracht. Daar ik het ongeval gedeeltelijk bijgewoond had, moest ik ter zake een getuigeverklaring afleggen. Intusschen had de politiedokter den verwonde een noodverband aangelegd, hem het gelaat van vuil en bloed gereinigd. De man was . . .”

„Wie?”

Lady Diana voelde het bloed in haar hart stilstaan. Zij liet onwillekeurig het hoofd zakken. Thans moest de slag komen, de . . .

„. . . Was Frederic Boyce, uw doodgewaande echtgenoot.”

„Frederic . . .”

Lady Diana begon te wankelen en zou ter aarde gestort zijn, had Dr Glossin haar niet opgevangen.

(Wordt vervolgd).

Koningin Milena van Montenegro †.
De vroegere Koningin Milena van Montenegro, de weduwe van ex-koning Nikita, is te Nice overleden.

ONS PAASCHNUMMER.

dat 28 Maart verschijnt, zal wederom gedeeltelijk in rotogravure kleuren-druk zijn uitgevoerd. O.a. zal het een reproductie in drie kleuren bevatten naar een schilderij van een onzer jongere meesters. Dit schilderij, dat speciaal voor „Panorama” geschilderd werd, zal als eerste prijs beschikbaar gesteld worden, voor een in dit nummer uit te schrijven prijsvraag. - Getrouw aan ons eenmaal ingenomen standpunt, zal ons Paaschnummer onzen abonné's zonder eenige verhooging worden geleverd. Abonné's, die familieleden of kennissen met ons Paaschnummer verrassen willen, gelieven ons per postwissel 25 cents te zenden, waarna wij een nummer, goed verpakt en franco, aan het opgegeven adres verzenden zullen. Daar de oplage spoedig uitverkocht zal zijn, kunnen wij de bestellingen niet anders dan in volgorde van ontvangst afhandelen. Spoedige opgave is dus gewenscht. Na verschijning zal dit nummer, dat ook vele fraaie foto's, boeiende verhalen enz. bevatten zal, aan alle kiosken en in den boekhandel verkrijgbaar zijn tegen den prijs van slechts 20 cents.

Admin. „Panorama”, Leiden, Doenzastraat.

G. J. v. Leeuwen,

de bekende wielrenner, heeft op het traject Nijmegen-Venlo het record 100 K.M. op rijwiel langs den weg achter een auto verbeterd met 15 minuten en 1 seconde en gebracht op een uur, 53 minuten en 1 seconde.

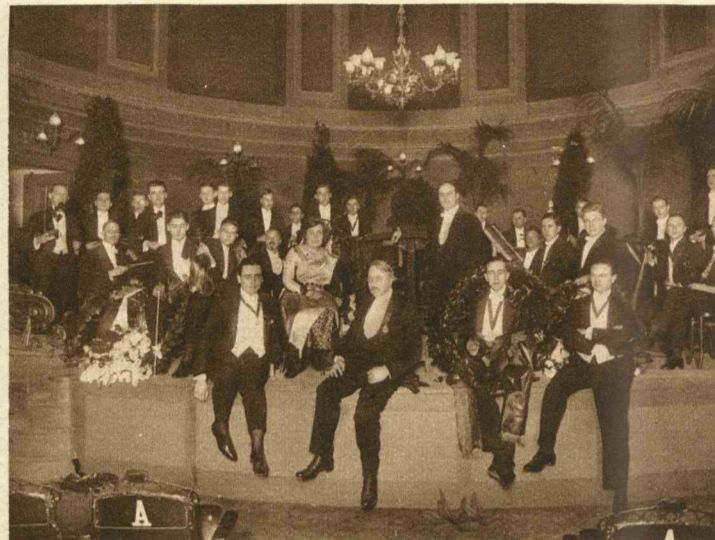

De begrafenis der te Buer doodgeschoten fransche officieren.
Generaal Degoutte, opperbevelhebber in het Roergebied, houdt een rede bij de kisten.

De krach der Landmann'sbank te Kopenhagen.

De in hechtenis genomen directeur der Landmann's Bank, Staatsraad Glückstadt.

De Utrechtsche Studenten Muziekvereniging.

Foto genomen ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan dier vereniging. (Foto Jochmann).

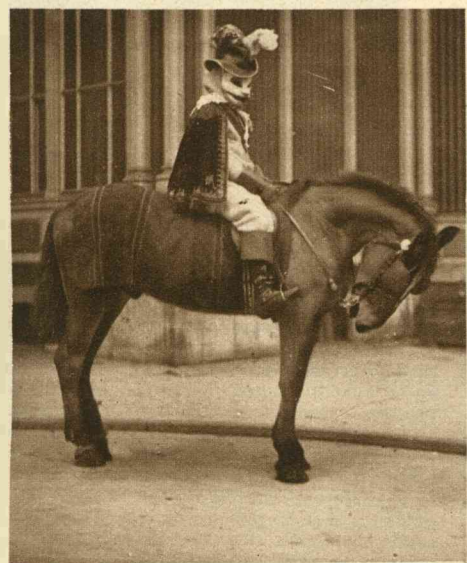
Bečka,

de nieuwe minister van Financiën van Tsjecho-Slowakije.

Jos Loopuit †

De vorige week overleed te Amsterdam op 58-jarigen leeftijd de heer Jos. Loopuit (rechts), soc. dem. lid van den Amsterdamschen gemeenteraad, van de Provinciale Staten van Noord-Holland en lid van het partijbestuur van de S.D.A.P. De crematie van zijn stoffelijk overschot had op Westerveld plaats (foto links).

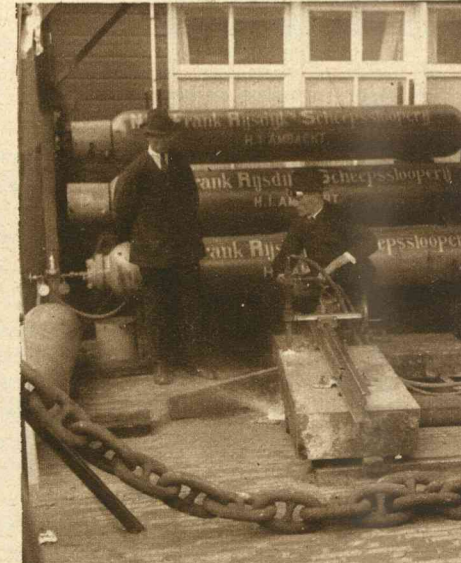
„De gelaarsde kat”,

een pakkende reclame voor de de vorige week te Amsterdam gehouden katten tentoonstelling.

De achtste Nederlandsche Jaarbeurs,

die van 13 tot 22 Maart te Utrecht gehouden wordt. Links: het internationale straatje, waar verschillende landen een inlichtingsbureau hadden. Rechts: Een interessante demonstratie: het doorsnijden van 15 c.M. dikke pantserplaten.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Mooi strijkgoed krijgt men slechts met ijzers die glad zijn. Na het gebruik moeten zij steeds goed afgewreven en in een afzonderlijk kastje bewaard worden.

Van binnen zwart geworden geëmailleerd gerei wordt in zeepwater gekookt. Ijzeren pannen reinigt men van aanbrand eten door wrijven met een wollen doek met asch.

Kunstsmeedwerk aan deurbeslag, sloten enz. beveiligd men tegen roest en maakt men zwart door het, tevoren gereinigd, met lijnolie of was te bedekken en dat laagje boven een fel vuur af te branden.

Vlekken in tapijten kan men verwijderen door er zoete melk op te druppelen. Zijn de vlekken versch, dan kan de melk weer spoedig worden verwijderd, hetgeen het beste met een prop watten geschiedt, waarna de plek met zeepsop wordt afgewassen. Inktvlekken worden herhaaldelijk vochtig gemaakt, met vloeipapier bedekt en flink geperst. Daarna maakt men de plek nat met citroen of wijnsteenzuur, legt er weer vloeipapier op, wast ten slotte met schoon water na en laat de plek glad uitgespannen drogen.

Tegen neuscatarrh helpt uitstekend het doorspoelen van den neus met versche melk.

Een uitstekend middel tegen hoofdschilfering (roos) is de hoofdkruin wassen met een mengsel van 100 gram gedistilleerd water, 100 gram besten spiritus, 10 gram arnicatinctuur en 10 gram koolzure ammonia.

Bij ieder geval van hevige pijn in het voorhoofd, die gepaard gaat met koorts, dient een dokter geraadpleegd te worden.

Spuwen is behalve een weerzinwekkende ook een schadelijke gewoonte, daar veel speeksel op die wijze verloren gaat, dat noodig is voor de spijsvertering.

Paardeharen en zeegrass-matrassen zijn beter dan veeren bedden.

Geestelijke arbeid vordert meer van het lichaam dan spierarbeid: dientengevolge zijn in het eerste geval waardevoller spijzen noodig dan in het tweede.

De Toet-Ank-Ahmen-Mode.

Sinds de grafgewelven van den Pharao Toet-Ank-Ahmen te Loeksoer (Egypte) geopend werden, heeft, als een gevolg daarvan, de egyptische mode haar intocht gehouden. Onze foto geeft een op egyptische motieven geïnspireerde creatie, n.l. een costume, geborduurd met teekeningen uit den tijd van Toet-Ank-Ahmen. Vooral in Engeland doet deze nieuwe mode thans oppeld.

Recepten.

Hamschotelletje.

Benodigd: 500 gram gekookte, gerookte ham, 200 gram gaar kalfsvleesch (desnoods soepvleesch), 3 d.L. melk of

bouillon of half om half, 20 gram boter, 15 gram bloem, 1 uitje, peper, purée van 500 à 600 gram koude aardappelen, paneermeel.

Bereiding: Een eetlepel fijngehakte ui licht fruiten in de boter, bloem en bouillon toevoegen en er een sausje van koken; den eierdooier, het vleesch en de ham, beide grof gehakt, en ten laatste het stijfgeklopte eiwit er door mengen, het mengsel naar eigen smaak afmaken met peper en vlug overdoen in een vuurvast schotel. Niet te dikke purée in een laag er boven op leggen, deze bestrooien met paneermeel, bedekken met kleine stukjes boter en in den oven vlug bruin laten worden.

Gevulde, zure appelen.

Benodigd: 10 stuks harde, zure appelen, b. v. paradijs-appelen, 50 gram krenten, ongeveer 100 gram suiker, 2 theelepels kaneel, 50 gram boter, 1 d. L. water.

Bereiding: De appelen met water flink schoon borstelen, de klokhuizen er met de appelboor uitsteken en de vruchten naast elkaar in een vuurvast schotel leggen, het water er over uitgieten. De krenten schoonmaken en wasschen en in de holten der appelen verdeelen; suiker en kaneel door elkaar mengen, eenige theelepels ervan eveneens in de appelholten brengen, de rest over de appelen strooien; ten slotte de boter op de appelen verdeelen en den schotel in den oven plaatsen. Heeft deze veel bovenwarmte, dan kan men tijdelijk een deksel op den schotel plaatsen, van tijd tot tijd giet men de suikerstroop, welke zich op den bodem verzamelt, over de appelen. Deze kunnen na ongeveer een half uur gaar zijn, waarna het gerecht opgediend kan worden.

Maïzenaschotelletje.

Benodigd: 1 Liter melk, 40 gram maïzena, 2 eieren, 200 gram suiker, 100 gram geweekte abrikozen.

Bereiding: Van de eierdooiers, de maïzena, de melk en 60 gram van de suiker maïzenapap koken; het eiwit, stijfgeklopt, er aan toevoegen.

De helft van de massa in een beboterden vuurvast schotel gieten, hierop de abrikozen in een laagje schikken, deze met de overgehouden suiker bestrooien en bedekken met de rest van de maïzenapap. Het schotelletje in een matig warmen oven plaatsen, het eiwit laten stollen en het gerecht goudgeel bakken.

VOOR DE JEUGD

KUNSTSTUKJES EN WETENSWAARDIGHEDEN.

WIE IS DEZE MAN?

Raad maar niet, 't is geen man, maar een bergtop. In Amerika, in den Staat Colorado,

Wie is deze man?

ligt een bergland, waar de zonderlingste rotspunten voorkomen. De hier afgebeelde wordt de Duivelskop genoemd, en gelijkt met den puntbaard, de spitse kin en slimme oogen zoozeer op een menschenhoofd, dat men zou denken dat een beeldhouwer het gemaakt had in plaats van regen en wind.

DE SLIMME MUIS.

1. Spits jaagt een muis na. „Heil een muis!” schreeuwde kleine Piet, en laat van schrik zijn mooien luchtballon los, die hij pas gekregen heeft. De muis pakt het draadje vast en

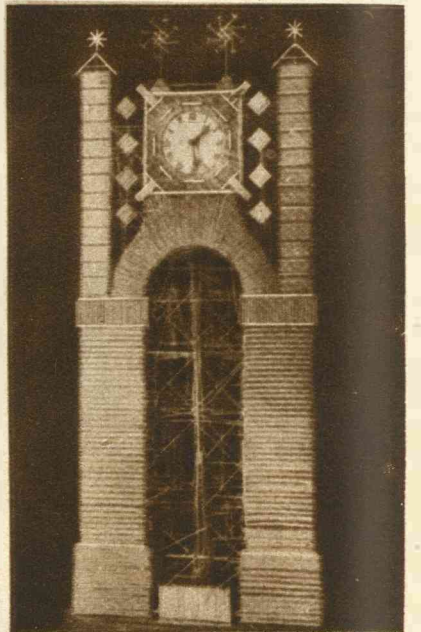
Wie kan een klinkersteen omblazen?

EEN KLOK VAN STROOHALMEN.

Een eigenaardige klok heeft indertijd een schoenmaker gemaakt, n.l. de hier afgebeelde $1\frac{3}{4}$ Meter hooge, 65 cm. breede klok, die met inbegrip van het uurwerk en zelfs van de gewichten uit enkel stroohalmen is vervaardigd. De man heeft er tien jaar aan gewerkt.

WAT GEMAKKELIJK LIJKT, MAAR ONMOGELIJK IS.

Je zegt tegen je vrienden dat je met hen wedden wilt, dat zij met gesloten voeten geen buiging kunnen maken. Ieder is natuurlijk bereid hierop in te gaan. Maar nu plaats je ze met den rug tegen den muur en wel zoo, dat ook hun hak-

Een klok van stroohalmen gemaakt.

ken den muur raken. Probeerden zij nu een buiging te maken, dan zal blijken, dat dit onmogelijk is.

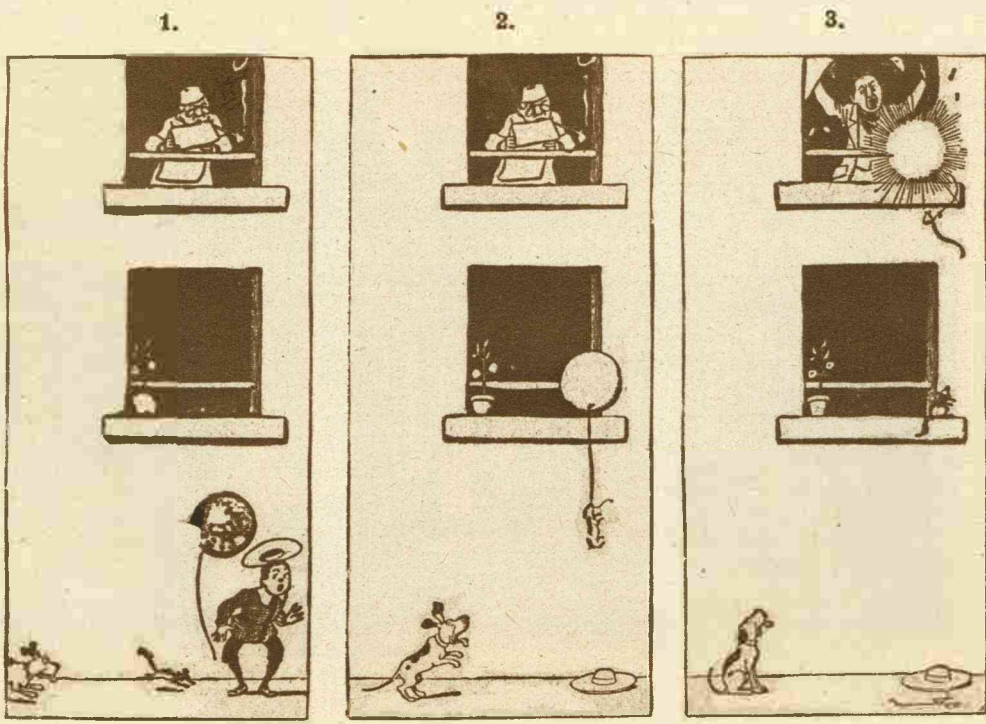
Ons Babelhoekje.

Vroeger hadden wij verschillende neven en nichten, die ons soms heel aardige eigenbedachte prijsraadsels stuurden. Die hebben echter langzamerhand onze geleerden verlaten. Wie neemt nu hun plaats in, en helpt ons aan aardige prijsraadsels? Ze mogen niet te bekend en te moeilijk wezen. De prijsraadsels die wij plaatsen worden met een boekwerk beloond.

Jan en Anton van der Weele. — Wie van jullie tweeën heeft mij eigenlijk den brief geschreven? En wie is de postzegelverzamelaar? Ik raad je aan voortaan ieder afzonderlijk je oplossingen in te zenden. Ze mogen wel in eenzelfde enveloppe. Ik ontvang wel veel brieven, maar daar zitten geen bijzondere postzegels op, ik kan je er dus niet aan helpen. Als de prijswinner echt in plaats een boekwerk postzegels wensch, dan wil ik wel een partijtje voor hem koopen. Dit moet je mij dus nog maar even schrijven. OOM TOM.

WIE KAN EEN KLINKERSTEEN OMBLAZEN?

Dit schijnt onmogelijk, maar is toch heel eenvoudig. Nadat je eerst je huisgenooten of vriendjes tevergeefs hebt laten beproeven dit ten uitvoer te brengen, plaats je den steen op een sigarenzakje, blaast hierin en de steen valt om. (Zie de afbeelding).

De slimme muis.

DE ZONNEJONKVROUW

EEN ROMAN VAN DE ROODE AARDE

VAN ANNY WOTHE

Vertaald door Mevr. J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

25)

ilert von Rinkerode keek snel op. Iets als ontroering gleed over zijn verhit gelaat.

„Jongen,” bulderde hij en hij zei het toch ontroerd. „Je doet plotseling, alsof je millionnair waart geworden. Je schenkt riddergoederen weg zonder met de oogen te knippen en vraagt er in 't geheel niet naar of het ons niet pijnlijk is, iets te behouden, wat eigenlijk jou toebehoort.”

„Neen, oom Eilert, het recht is aan uw zijde. De familie bepalingen zijn de schromelijkste onrechtvaardigheid tegen de dochters van het geslacht. Zij ontnemen den meisjes alles, zelfs het recht om vrij over zichzelf te beslissen. Slechts als de dochters — als ik het zoo zeggen mag — versmaad worden, als de laatste Rinkeroder haar niet tot vrouw verlangt, hebben zij de beschikking over de erfenis, anders krijgen zij niets. Ziet u nu in, dat het een erbarmelijke handelwijze van mij zou zijn, indien ik wilde wachten of Helmgard mij buiten de deur zet? Zij zou het majoraat verliezen en ik ook, want ik, oom, ben vast besloten naar de hand van Isot Ruthard te dingen als Helmgard mij mijn vrijheid teruggeeft. Mijn verbintenis met Isot sluit immers, daar zij van burgerlijke geboorte is, reeds van tevoren mijn aanspraken op het majoraat uit. Help mij dus, oom, voor het geluk van Helmgard en het mijne! Ik ben niet veeleischend, ik zal op mijn armoedig landgoed een bespiegelend en stil leven leiden. Al kan ik daar ook geen schatten verzamelen — gelukkig, oom, gelukkig kan ik slechts op den Birkenhof en met Isot zijn.”

„Heb je reeds met Isot gesproken? Ik hoorde, dat zij een vreeselijken nacht heeft doorgebracht. Tante Grit geloofde, dat de koorts nu voorbij is en dat Isot zelfs wilde opstaan.”

„Neen, oom, ik heb haar gisteren geheel tegen mijn wil mijn gevoelens verraden, maar een antwoord heeft Isot mij niet gegeven. Maar ik weet, ik voel, dat zij mij liefheeft, en daarom vraag ik u, geef Isot 'en mij uw zegen. Laat ons een stil geluk op mijn ouden Birkenhof vinden.”

Hij had beide handen van zijn oom gegrepen, die hij krachtig in de zijnen drukte.

Baron von Rinkerode weifelde nog steeds. Kon hij Baldo's terugtreden aannemen? Was het niet ontzettend veel, wat zijn neef op gaf en Helmgard kreeg?

„En als Helmgard nu onder deze scheiding lijdt,” vroeg hij verder, „indien zij daaraan ten gronde gaat?”

Beiden hadden niet bemerkt, dat Helmgard in de kamer was gekomen.

„Waarom zal ik ten gronde gaan?” vroeg zij luisterend.

De mannen zagen, dat Helmgard ongewoon bleek was en haar oogen door donkere kringen waren omgeven.

Baldo was snel op Helmgard toetreden en haar hand grijpend zei hij ernstig:

„Ik had zooeven een lang en ernstig gesprek met je vader, Helmgard. Ik heb hem in de vaste overtuiging, je geen smart te veroorzaken, want voor zoo kleinzielig houd ik je niet, dat ik daardoor je ijdelheid zou kunnen kwetsen, verzocht, mij mijn woord terug te geven. Oom aarzelt, omdat hij meent, dat ik een offer breng, wat echter voor mij geen offer is. Helmgard, kun je mij op eer en geweten verzekeren, dat je mij zoo liefhebt, als de vrouw den man liefhebben moet, dien zij tot echtgenoot kiest? Neen, dat kan je niet, kind, want ik ken je veel te goed. Je wilde mij nemen, omdat het zoo bepaald was, omdat je geloofde daardoor je vader een gelukkigen ouden dag te geven en omdat je hart evenals het zijne aan den Zonnehof hangt. Mij, Helmgard, mij heb je nooit liefgehad. Zeg of ik gelijk heb.”

Helmgard stond met neergeslagen oogen voor de mannen.

Het scheen een oogenblik alsof gekwetste trots in haar oogen wilde opvlammen, maar daarna glansden die zonnig en op Baldo toesnellend en haar armen om zijn hals slaande, snikte zij:

„Je geeft mij mijn leven terug, Baldo! Ik heb je zoo lief als Hajo, mijn geliefden, gestorven broeder. Ik geloof, dat ik zou zijn gestorven, als ik je vrouw had moeten worden, want ook jij, Baldo, je hebt mij niet lief.”

„Neen, Helmgard,” zei hij plechtig. „Ik heb Isot

lief. Zij zal mijn vrouw worden en de Zonnehof blijft voor jou.”

Helmgard keek Baldo verschrikt aan, terwijl zij hem losliet.

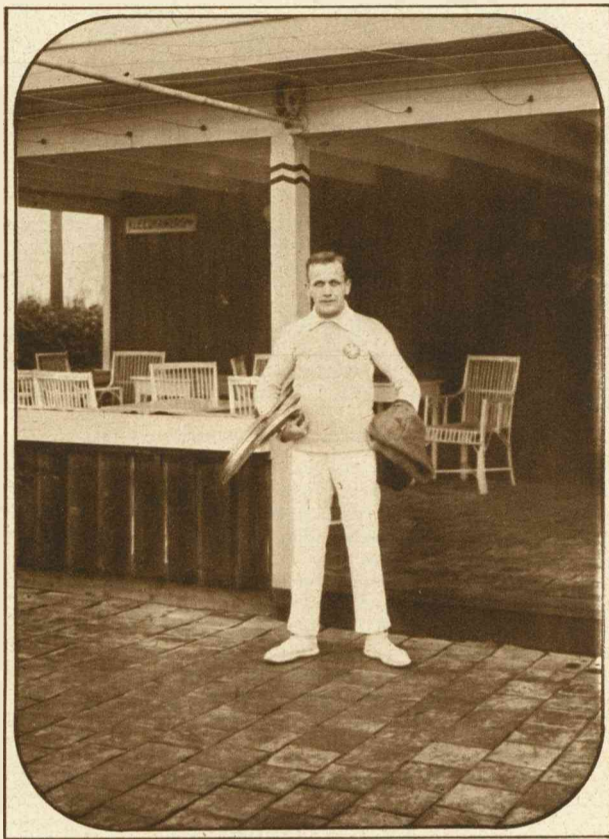
„Een hooge prijs,” antwoordde zij. „Slechts een man als jij, Baldo, zoo sterk, lief en trouw, kan dien betalen.”

Van geluk lachend omhelsde zij haar vader onstuimig en riep luid:

„Nu begrijp ik pas mijn arme Isot. Den geheelen nacht heeft zij, zooals tante Grit vertelde, geijld, dat ze mij mijn geluk ontnam. Vadertje, wees zoo goed,” vervolgde zij, haar vader teeder over de wangen strelend, „laat ons ons geluk. U weet het toch zelf, hoe het is, als men terwille van zijn liefde moet lijden.”

De stem van Helmgard beefde een weinig en een oogenblik scheen het alsof er tranen zouden komen. Maar Eilert von Rinkerode voelde, dat zijn kind geen leed in het jonge hart had om Baldo.

„Het is mij nog alles zoo vreemd en verward in het hoofd, kinderen,” zei hij gedrukt. „Laat mij tijd

De heer H. Hummel

uit Frankfort, die reeds vier maal het wereldkampioenschap tennissen behaalde, kwam Zaterdag 10 Maart te Amsterdam aan om op Eilers-Tennispark als trainer op te treden. Reeds Zondag d. a. v. was hij in actie.

alles te verwerken. Als jelui elkaar dan niet wilt trouwen, wat ik mij zoo mooi had voorgesteld, dan moet ik jelui natuurlijk wel je zin geven, ofschoon het mij moeilijk valt, vooral omdat wij het majoraat behouden en de arme Baldo niets krijgt.”

„Die rijk en gelukkig zal zijn, oom, ook zonder den Zonnehof,” antwoordde Baldo bewogen, terwijl hij zijn oom ontroerd omhelsde, en Helmgard met stralende oogen uitriep:

„Maar kom nu, Baldo, ik breng je zelf naar Isot. Zij mag geen oogenblik langer treuren.”

Zij stak haar arm teeder door dien van Baldo. „Ik ben zoo blij, vadertje,” jubelde zij haar vader nog toe; daarna had zij met Baldo het vertrek verlaten.

Eilert von Rinkerode keek de twee hoofdschuddend na.

Een zware last lag op zijn ziel. De erfenis, die nu van rechtswege zijn kind toekwam, over wie hij zich bezorgd had gemaakt, drukte hem en hij peinsde hoe en op welke wijze hij Baldo zou kunnen schadeloos stellen. Hij wilde er, zoodra zij zich beter zou voelen, met Margone over spreken. Nog somberder werd het hem te moede, als hij aan Margone dacht. Welk een duister noodlot zweefde boven zijn huis. Nergens was een licht. Eén ding stelde hem tenminste gerust, dat hij in de oogen van Helmgard had gelezen, dat geen innige liefde haar met Baldo verbond, maar toch vermoedde hij, dat er de een of andere diepe schaduw over het hart van zijn anders zoo zonnig kind lag, een schaduw, die hij niet kende, maar die echter al zijn gedachten verlamde. De eenige wensch van zijn leven was Helmgard gelukkig te zien, nadat hij sinds lang had ingezien, dat hij zijn vrouw het geluk toch niet had kunnen geven, waarop zij beiden zoo vurig hadden gehoopt. Met gebogen hoofd en vermoeide schreden liep Eilert von Rinkerode naar boven, naar Margone en in bittere herinnering dwaalden zijn gedachten naar het Elzenslot, waar een man zat, die niet ver-

geven kon of wilde, om daardoor aan een eenzame, ongelukkige vrouw nog een laatste geluk te geven.

Isot stond in de woonkamer van de pastorie en keek peinzend den tuin in, waar de kinderen van den herfst, asters en dahlia's, hun bonte pracht ontvouwd.

„Doodsbloemen,” dacht Isot en een huivering deed haar rillen.

Tante Grit had juist gezien. Tegen den morgen was de heftige koorts, die Isot kwelde, geweken en ondanks alle afspraken was zij opgestaan.

In de oogen van Isot lag een koude harde glans. Zij kende nu den weg dien zij moest gaan. Zij had een doodzonde tegen Helmgard begaan, toen zij gisteren, zichzelf een oogenblik vergetend, tegen het hart van Baldo had gerust en zijn hartstochtelijke kussen had geduld. Dat voelde zij, Helmgard kon haar nooit, nooit van deze schuld vrijspreken. Het liefst zou zij dadelijk naar Helmgard zijn gesnel, om haar alles te vertellen. Maar was het niet het geluk van haar vriendin vernietigen, als zij er maar een woord over sprak?

Neen, zij moest stil haar weg gaan. Ver, ver van hier gaan en nooit weer terugkeeren. Zij moest den Zonnehof en zijn bewoners, met wie zij zoo nauw was samengegroeid, voor altijd vermijden en ook haar geliefden vader verlaten. Hoe eenzaam zou het dan voor hem zijn! Hij liet haar gaan, omdat hij wist, dat het voor haar een innerlijke noodzakelijkheid was. Maar hij vermoedde niet, dat het een afscheid van hem en het vurig geliefde geboorteland voor altijd moest zijn. Zwaar en brandend kwamen de tranen in de oogen van Isot. Daar klapte het tuinhek.

Met ontstelde oogen zag Isot Helmgard en Baldo gearmd naar de pastorie toekomen.

Wat zagen die twee stralend gelukkig. Zoo had zij het verloofde paar nooit gezien. Een hevige, stekende smart doorvoer het hart van Isot. Een groote bitterheid tegen Baldo steeg in haar op, tegen hem die gisteren de trouw aan Helmgard had gebroken, terwijl hij haar, Isot, tegen zich aantrok en heden zoo innig zijn arm om dien van zijn verloofde sloeg.

Een grenzeloze walging voor het leven be kroop Isot. Met vermoeide schreden sleepte zij zich naar de deur. Zij wilde Rötke zeggen, dat zij niet te spreken was, toen zij tot haar verbazing hoorde, dat de oude dienstmaagd het verloofde paar verzocht in de studeerkamer van den predikant te komen.

Zij waren dus voor haar vader gekomen, niet voor haar.

Waarschijnlijk wilden zij de huwelijksafkondiging bespreken.

Isot drukte haar handen tegen haar pijnlijk kloppend hart.

„Was ik maar dood,” dacht zij. „Waarom heeft gisteren niet een goedgunstige beschikking mij laten sterven?”

Zij bleef in het midden van de groote kamer met de lichte berkenhouten meubelen staan. In alle schalen en vazen knikte vlammeende Oostindische kers in hun stralende kleuren en de herfstzon lachte daarbij door de breede ramen met de witte neteldoeksche gordijnen.

Isot dorst ternauwernood adem te halen. Wat spraken zij lang met haar vader!

Een grenzeloze wanhoop overviel het gemartelde meisje.

Isot had het gevoel, alsof zij ver over de heide moest vluchten om maar niemand meer in het gelaat te zien. Haar ziel was vol schaamte en smart en een groot verdriet en moedeloosheid overviel het anders zoo sterke hart.

Zij waagde het niet, uit de kamer te gaan uit vrees het verloofde paar te ontmoeten. Dat haar vader haar niet liet roepen, was voor haar het beste bewijs, dat Baldo von Rinkerode den moed niet had haar te ontmoeten.

Nu ging een deur open, stemmen werden vernomen. Was dat niet een zacht gelukkig lachen van Helmgard?

Zij verlieten zeker het huis. Het hart van Isot klopte, alsof het zou bersten. Daar werd de deur plotseling geopend en Helmgard, de hand van Baldo vasthoudend, stond voor haar, en achter het paar dook het diep-ontroerde gelaat van den predikant op. Met verwarde oogen keek Isot naar het stralende gelaat van Helmgard. Geen blik trof Baldo.

„Hier breng ik je je Baldo, Isot,” zei Helmgard met een zacht lachje, „deze slechte man heeft mij namelijk gewoonweg afgewezen, omdat hij jou boven alles liefheeft. Liever verliest hij het majoraat, dan jou, en ik, inplaats van hem vast te houden, ben overgelukkig, dat alles zoo gekomen is, mijn Isot, en jij, je moet ook gelukkig zijn.”

(Wordt vervolgd.)

PANDER
en ZONEN

DEN HAAG

AMSTERDAM
ROTTERDAM

PERZISCHE TAPIJEN EN KLEEDJES
Tegen vóór-oorlogsprijzen

VOOR

Grappjes.

Een Ier ontsnapte uit de gevangenis door een gang, die hij in 't geheim gegraven had.

Twee dagen later werd hij echter weer gevangen genomen, en vroeg men hem te vertellen, wat hij gedaan had met de aarde en 't gruis, dat uit de gegraven gang was gekomen. Vreezend eenige van zijn medeplichtigen te verraden, zei hij: „O, heel eenvoudig — ik groef een ander gat en deed daar alles in, wat ik uit de gang haalde.”

Een O-weër dineerde in een eerste-rangshotel. Hij had zijn servet om zijn nek gebonden.

De kellner schoot, met een blik van verstandhouding op de overige gasten, op den man af en vroeg: Scheren of knippen, mijnheer?”

Zij: „U schijnt iets op uw hart te hebben. Spreek vrij uit, mijnheer Donk.”

Hij: „Wat ik wou zeggen is, dat ik er volkomen zeker van ben dat er geen andere man ter wereld bestaat, die zoozeer naar een schoonmoeder reikhalst als ik, sinds ik u heb leeren kennen.”

Opgewonden vader: „Wat? Je hebt den moed om mij midden op den dag op mijn kantoor om de hand van mijn dochter te komen vragen? Kan je je dag niet beter besteden?”

De jonge man: „Hoe zoo? Ik moest hier in hetzelfde gebouw nog een boodschap doen!”

Groote Meesters in de Schilderkunst.

Gaarne vestigen wij hier nog eens de aandacht onzer lezeressen en lezers op het zeer bijzondere plaatwerk „De Groote Meesters in de Schilderkunst” dat onlangs bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden verscheen. Het bevat een verzameling van 120 gekleurde afbeeldingen naar beroemde schilderijen van de vroegste Italiaansche kunst en Nederlandsche primitieven af, tot aan het einde van de 18e eeuw. Prof. A. Philippi leidt deze verzameling uitvoerig bij den beschouwer in, terwijl aan iedere afbeelding een tot in bijzonderheden gaande verklaring is toegevoegd. Over de technische uitvoering van dit werk kan niets dan goeds gezegd worden. Nimmer nog zagen wij zulk fraai reproductiewerk. De platen komen de-origineele schilderijen wonderlijk dicht nabij. — Hierboven reproduceeren wij de afbeelding naar het schilderij „De Vioolspeler” door Gerrit Dou (1613—1675).

Allerlei Wetenswaardigs.

DE EIFFELTOREN.

Dit hoogste bouwwerk der wereld (300 M.) is tweemaal zoo hoog als de grootste torens in Europa, alleen uitgezonderd die van den Dom te Keulen en van de Munsterkerk te Ulm.

De toren werd voor de wereldtentoonstelling te Parijs (1889) door den ingenieur Alexandre Gustave Eiffel gebouwd. De kosten bedroegen 6½ miljoen francs.

Het benedengedeelte van den toren, bestaande uit vier schuine ijzeren dragers, rust op vier reusachtige betonblokken, die 14 M. diep in den grond liggen. Het gezamenlijk gewicht van het ijzer bedraagt 9 miljoen K.G. Maar het fundament is zoo breed, dat op elken c.M². van het grondvlak slechts een drukking wordt uitgeoefend van 3 K.G.

Het eerste reusachtig terras, dat evenals het grondvlak van den toren een vierkant vormt, ligt op 58 M. hoogte. De lengte der zijden bedraagt 65 M. Hier vindt men een variété-theater, een restaurant en een café. Naar de torenspits leiden 1798 traptreden.

Maar omdat men van niemand kan verlangen, zoo'n reuzentrap te beklimmen, voeren er verschillende liften tot de spits.

Boven, onder de lantaarn, ligt een kijkzaal van groote glazen vensters voorzien, die 800 personen kan bevatten. In talrijke winkeltjes worden prentbriefkaarten en souvenirs verkocht. Boven de zaal is nog een groot laboratorium voor natuurkunde, meteorologie en astronomie ingericht, en sinds enkele jaren bevindt er zich ook een groot station voor draadloze telegrafie.

De druk van een sterken wind tegen de totale oppervlakte van dezen toren is geweldig. Trots de reusachtige hefbooms-kracht, die den storm bij zijn aanval ter beschikking staat, bedraagt de slingering van de torenspits toch nooit meer dan 15 M.

EVEN OF ONEVEN.

Wanneer iemand een paar geldstukken in de hand houdt en een ander laat raden, of het een even of oneven aantal is, denken de meeste menschen dat er evenveel kans bestaat voor het één als voor het ander.

De mathematicus De Mairan, die omstreeks het midden der achttiende eeuw secretaris was van de Academie te Parijs, heeft hierover een verhandeling geschreven, waarin de juistheid van dit gevoelen wordt bestreden. De Mairan beweert veeleer, dat het voordelig zou zijn op „oneven” te wedden en geeft het volgend bewijs voor zijn bewering. De geldstukken die men in de hand houdt, zijn van een reeds vroeger voorhanden hoopje geld afgenomen.

IEDEREEN

Is er ook een
boek voor U bij?

LITTERATUUR: Jaarlijksche Boekenschouw, 1922. — Het Nederlandsche Boekhuis, Tilburg.

Deze (derde) jaargang van Boekenschouw, die versierd is met vele speciaal voor deze uitgave geteekende portretten, zal menigeen weer goede oriënteringsdiensten bewijzen.

Karel ende Elegast. — Letterkundige boekenreeks nr. 2. Tweede druk. Het Nederlandsche Boekhuis, Tilburg.

Dit Middeleeuwsch Riddergedicht is door de inleiding en verklaringen van Dr. H. W. E. Moller thans gemeengoed voor ieder geworden.

Jane Austen. Gevoel en Verstand. Vertaald door G. van Uildriks. Maatschij voor Goede en Goedkoop Lectuur, A'dam.

Een interessante, psychologisch goed-aanvoelende roman.

WETENSCHAP: J. Kok. Stoffen en Verschijnselen, deel I. J. B. Wolters, Groningen, Den Haag.

Een eenvoudig leesboekje bestemd voor Landbouwwintercursussen. De vele illustraties verhoogden de waarde van dit praktische boekje.

Georg Wanke, Psychiatrie en Paedagogie, Hollandia-Drukkerij, Baarn.

Een zeer interessante brochure voor alle opvoeders of die het worden moeten.

GESCHIEDENIS: Gedenkschriften van Keizer Wilhelm. Van Holkema & Warendorf, A'dam.

Een uitgave, die als historisch document groote waarde heeft.

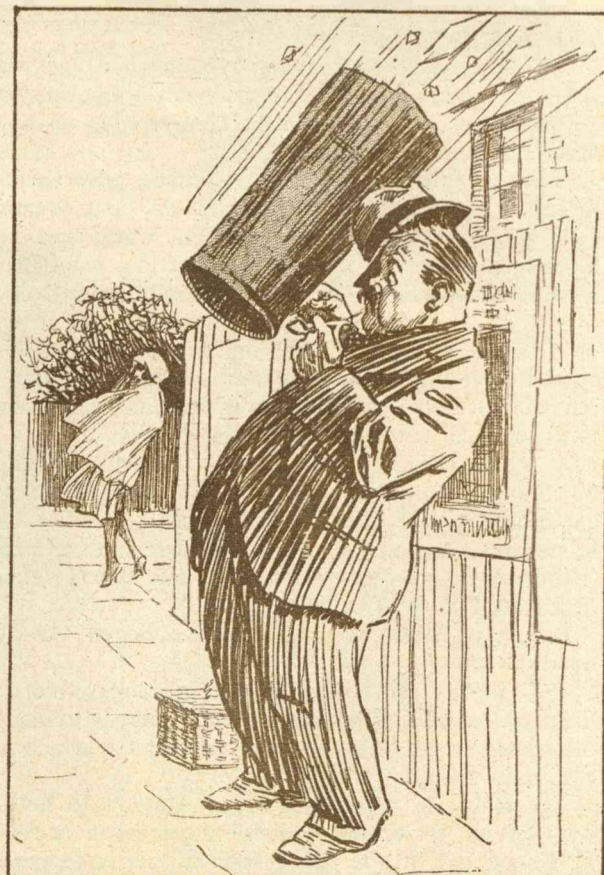
Waren er in dit hoopje (of in de beurs) een even aantal muntstukken, 10 bijv. dan konden daarvan worden genomen: 1, 3, 5, 7, 9, of 2, 4, 6, 8, 10.

In dit geval staan de kansen voor even of oneven gelijk. Bestond het hoopje echter uit een oneven aantal bijv. 11, dan zijn er de volgende mogelijkheden:

2, 4, 6, 8, 10 of 1, 3, 5, 7, 9, 11 geldstukken d. w. z. oneven heeft een kans meer, en het is gemakkelijk te begrijpen, dat dit telkens het geval moet zijn, wanneer de oorspronkelijke hoeveelheid oneven is geweest.

Hieruit volgt, dat, wanneer twee personen zich met dit spelletje bezighouden, en de een aanhoudend op oneven wedt, de andere, indien ten minste lang genoeg wordt doorgespeeld, met onfeilbare zekerheid al zijn geld zal verliezen.

En de verliezende speler zal dan geneigd zijn, een persoonlijk „pech” van onverklaarbare hardnekkigheid verantwoordelijk te stellen voor iets, dat in een wonderlijke schikking der getallen zijn oorzaak heeft.

Zijn laatste lucifer.

„Wel verdraaid. Nou is mijn laatste lucifer uit!”

Duindichten.

DONKER AMSTERDAM.

*Dat 'n deel der hoofdstad donker is,
Wordt dagelijks bericht;
Maar wie zich in dat stadsdeel waagt,
Wordt juist perfect . . . verlicht.*

JANTJE'S JAMMERKLACHT.

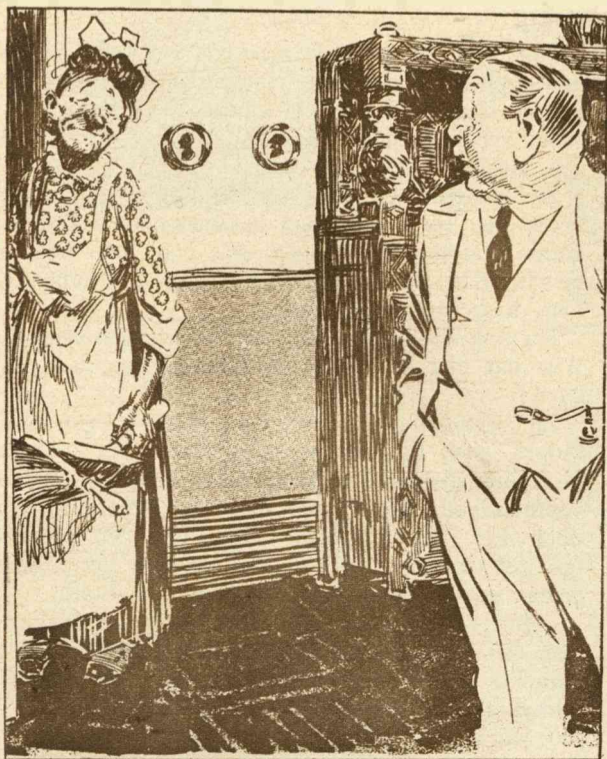
*„Als 'k hu, hu, hu, hu, even maar op m'n duim zuig,
Geeft moe me een standje en pa me een klap;
Maar als kleine zus d'r heelen voet in d'r mond steekt,
Dan lacht vast de heele familie zich slap . . .”*

IN DEN TIJD DER MACHINES.

*Reken-, boekhoud-, schrijfmachines!
Hersens raken uit den tijd;
Strakjes wordt ook dit rubriekje
Machinaal voor u bereid . . .*

DE PRACTISCHE VROUW.

*Heel wat dames zie ik loopen,
Wie ik graag een vraag zou doen;
Namelijk: wat is er kleiner
Uw klein voetje of uw schoen?*

Niet zoo bedoeld.

Mijnheer: „Zeg Betje, heb je vanmorgen ook een briefje van tien op den vloer gevonden?”

Werkvrouw: „Ja mijnheer. — Dank u wel!”